

5/2024

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ SEDMÉHO DNE

advent

Téma: Konference Moravskoslezského sdružení

str. 6

Starší bratr, ale stejně ztracený
str. 4

Potřebujeme se navzájem
str. 42

SLAVNOSTNÍ

KONFERENCE

BOHOSLUŽBA

POKOJ VÁM

ČESKO-SLOVENSKÁ UNIE
ČESKÉ SDRUŽENÍ
MORAVSKOSLEZSKÉ SDRUŽENÍ
SLOVENSKÉ ZDRUŽENIE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

ŘEČNÍK
MARIO BRITO

PŘEDSEDA INTEREVROPSKÉ DIVIZE
CÍRKVE ADVENTISTŮ SEMÉHO DNE

KDY
8. ČVN 2024

SOBOTA
OD 10.00

KDE
BRNO

VÝSTAVIŠTĚ
PAVILÓN V

ZAMYŠLENÍ

4 | **Starší bratr, ale stejně ztracený**

Ezrica Bennettová

TÉMA

6 | **Shrnutí zprávy předsedy MSS CASD**

Daniel Dobeš

TÉMA

14 | **Shrnutí zprávy hospodáře MSS CASD**

Jaroslav Stejskal

STUDIE

32 | **Okultní hrozby dnešní doby: Jen len!**

Daniel Gomola

SMYSLUPLNÁ CÍRKEV

42 | **Potřebujeme se navzájem**

Marek Jonáš

PATHFINDER

45 | **Nepohrdej dnem malých začátků...**

Jaroslav Šlosárek

Advent, číslo 5/2024, vychází v květnu 2024. Časopis vychází 10× ročně, ISSN 1210-3365, registrační číslo MK ČR 6982.

Vydává – Církev adventistů sedmého dne, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2
www.casd.cz

Šéfredaktor – Vítězslav Chán,
chan@adventorion.cz

Jazyková redakce – Eva Bělíčková

Redakční rada – Peter Čík, David Čančík, Lukáš Jureček, Jan Kubík, Jan Libotovský, Daniel Márfoldi

Technická redakce – JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tisk – tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Objednávky

ČR: +420 603 553 628, expedice@adventorion.cz

SR: +421 918 493 713, 905 589 935
adventorion@adventorion.sk

Adresa ke stažení:
www.adventorion.cz/ke-stazeni

Příspěvky zasílejte na:
redakce@adventorion.cz

Foto na obálce: Jiří Sochor

Foto: 36, 39, 41, 42 – www.pexels.com;
37 (kgberger), 38 (Matthew Field) – wikipedia.org;
44 – Jiří Sochor

Před několika týdnů jsme prožili neočekávanou „mrazivou“ epizodu. Rovněž u lidí, kteří běžně vývoj počasí nekommentují, se z této skutečnosti stalo „téma“ k rozhovoru. Počasí přineslo zahrádkářům i pěstitelům nečekané škody. Zaujalo mne, že před příchodem mrazů, při nezvyklém oteplení, lidé předpokládali, že už s námi teplé počasí zůstane. Že nebývale vysoké teploty se budou držet až do léta a jedinou drobnou komplikací bude, že úroda se bude sklízet o několik týdnů dříve. Nic vážného.

A pak přišlo ono osudné ochlazení. Ne na jednu noc, ale na mnoho dní. Nedalo se nic dělat. Proti takovému vpádu mrazivého vzduchu se nedalo účinně bránit.

Tímto číslem časopisu Advent se završuje také jedno (pětileté) období práce církve. Končí období volby administrátorů i projednávání bodů agendy v unii i v jednotlivých sdruženích. Také na stránkách časopisu jste se ve zprávách jednotlivých bratrů měli možnost dočíst o obdobích neočekávaných „mrazivých“ změn, které se jen těžko daly předvídat a na které se nedalo připravit (covid-19, válka na Ukrajině, energetická a ekonomická krize). Otázka zní, co bude dál. Okolnosti a zkušenosti několika minulých let i posledních několika týdnů nás učí trvale počítat s faktorem „nejistoty“. Na této zemi je největší jistotou to, že žádná jistota vlastně není.

O to důležitější vizi jako křesťané a adventisté máme. Není to vize omezená na několik let. Je to vlastně program nadčasový a trvale platný. A není z naší hlavy. Pokud chceme splnit úkol, který nám Kristus svěřil, musíme vyjít do světa, tedy do společnosti, ve které žijeme, a tam činit z lidí učedníky Ježíše Krista (Mt 28,18–20). Musíme učit lidi brát Boha vážně a spolu s nimi ho uctívat jako Soudce, Stvořitele a Spasitele (Zj 14,7). A to je vznešený úkol až do Ježíšova brzkého příchodu. Pro církev i jednotlivé věřící. Přidáte se?

— Vítězslav Chán, šéfredaktor

Starší bratr, ale stejně ztracený

Ezrica Bennettová, Adventist Review

„On mu řekl: ‚Synu, ty jsi stále se mnou a všechno, co mám, je tvé“ (L 15,31).

Jsou období, kdy tíha naší věrnosti Bohu na nás těžce doléhá. Snažili jsme se ze všech sil a vytrvale se modlili, a přesto výsledky nepřicházejí. Ještě horší je, že se nám zdá, že ostatní ve svém životě prožívají požehnání, zatímco my ne. Sice se radujete spolu s nimi, jste vděční za jejich požehnání a zkušenosti s Bohem, ale ve skrytu srdce si říkáte: Kdy přijde řada na mě? Kdy budu šťastný já?

Co dělat, když máme pocit, že naše námaha nepřináší žádné výsledky? Co dělat ve chvíli, kdy se zdá, že veškeré naše úsilí naráží u Boha na zeď mlčení?

Co dělat?

Když máme pocit, že se namáháme zbytečně, může pomoci příběh z L 15,11–32. Určitě jste ten příběh už slyšeli. V podobenství přichází syn ke svému otci a žádá ho o dědictví. Ačkoli mu otec nemusí vyhovět, synovo zvláštní přání splní. Syn odjíždí na vzdálené místo, kde

lehkomyslně utratí celé dědictví, a žije si, jak se mu zlíbí. Když nastane hlad, ocitne se v takovém zoufalství, že začne jíst potravu prasat, o něž se stará. Teprve tehdy si marnotratný syn uvědomí, že s nejnižším služebníkem v otcově domě se zachází lépe, než teď žije on.

A tak se rozhodne, že půjde za otcem a požádá ho, aby se mohl stát jedním z jeho sluhů. Po příchodu domů se setkává tváří v tvář s otcovou láskou. Nejenže na něj otec po příchodu domů čeká, ale dá mu své nejlepší roucho, navlékne mu prsten, obuje ho a uspořádá hostinu na oslavu jeho návratu.

Když přemýšlíme o příběhu o ztraceném synovi, často se jako hlavní téma uvádí neochvějná Boží láska. Byla bych však ráda, abychom chvíli přemýšleli nad zkušeností třetí postavy tohoto příběhu – staršího bratra.

Starší bratr

Staršího bratra nacházíme při práci na poli. Jeho pozornost upoutá hlasitá hudba a oslava. Bible nám říká, že starší syn je plný hněvu a odmítá se připojit. Když se otec ptá na důvod, starší bratr rozladěně odpovídá, že v otcově domě neúnavně pracuje a plní všechny příkazy, ale ani jednou se pro něj taková oslava nekonala!

Při zkoumání tohoto podobenství se často zdůrazňuje zahořklost staršího bratra. Zkusme se však na to podívat z jeho pohledu. Nejenže mladší bratr obdrží dědictví ještě za života otce, ale on ho naprosto promarní. A po návratu domů dostane další dar v podobě oslavy. Z pohledu staršího bratra je jeho bratr oslavován za svou nevěru otci. On, ačkoli byl věrný po celou dobu, ani jednou nedostal žádný z darů, které dostal jeho mladší bratr.

Z tohoto pohledu je jeho frustrace pochopitelná. Možná se cítí neviděn nebo vyčerpan a přemýšlí, kde je jeho odměna, možná je rozzlobený, protože se zdá, jako by bratrova neuvěřitelná finanční nedbalost byla odměněna, zatímco jeho vlastní píle zůstává nepovšimnuta. Možná cítí závist. Možná přemýšlí, jak by to vypadalo, kdyby si vzal dědictví a žil by tak, jak by sám chtěl.

Zdá se, jako by starší bratr prožíval zklamání a vyhoření. Otcova odpověď unavenému synovi však obsahuje slova, která můžeme vztáhnout i na sebe, když se cítíme vyčerpaní až zoufalí. Staršímu bratrovi otec říká: „Synu, ty jsi byl vždycky se mnou a všechno, co mám, je tvé.“ Jaký význam má tato odpověď? Otec se snažil staršímu synovi ukázat, že darem, po kterém je třeba toužit, není dědictví, nebo nějaká oslava – ale otec sám. Tím největším darem byla po celou dobu jeho práce otcova láska.

Jak se to týká mě?

Je snadné se domnívat, že když se za něco modlíme a dosáhneme toho, tak to chápeme jako znamení Božího požehnání. A někdy se naopak věci, za které se modlíme, nestanou a cítíme se pak zklamání. Často to považujeme za znamení Božího odmítnutí. Je také velkým pokušením myslet si, že naše soustavné úsilí je cestou, jak si získat Boží přízeň.

V určitém okamžiku však dopadneme podobně jako starší bratr – naštvání, když věci nejdou podle našich plánů, a zahořklí, když se druhým daří lépe.

Kristus chce, abychom pochopili, že to, co hledáme, nemůžeme najít v hmatatelných věcech, jako jsou dědictví, finanční stabilita, vztah nebo úspěch. Nelze to objevit ani v našich postojích, kterými se tak často pyšníme, jako jsou poslušnost, pracovitost nebo důslednost.

Bezmyšlenkovité úsilí dosáhnout takového cíle nepřináší žádné uspokojení. Nejhlubší touhou našeho srdce je Bůh, a ten už stojí na naší straně. Otec se setkal s marnotratným synem na jeho cestě domů a potkal i svého staršího syna, když se unavený vracel z pole. Podobně se i s námi Bůh setká a připomene nám, že On byl od začátku tím darem. Bude nám tuto pravdu opakovat stále znovu a znovu. Jsme jeho děti, proto máme plný přístup ke všemu, co potřebujeme, ať už to teď cítíme, nebo ne.

Až budeš pracovat naplno a budeš se cítit vyčerpaný; až budeš v pokušení ptát se, zda na tebe Bůh nezapomněl nebo ti nechce odpovědět, polož si následující otázky: Co skutečně hledám, o co opravdu usiluji? Co získám tím, že dostanu přesně to, co chci? Jak by se změnilo mé myšlení a chování, kdybych si uvědomil, že největší dar ze všech už mám, a tím je Boží láska? Nezáleží na tom, zdali prožívám období hojnosti, anebo čekání. Každý dar – hmotný i nehmotný – je totiž výrazem lásky, kterou mi Bůh zdarma daroval.

Jste unavení a máte pocit, že za své úsilí dostáváte tak málo? Věřím, že vás může povzbudit slib, který otec v podobenství dal staršímu synovi: „Všechno, co patří tvému Otci, patří také tobě.“

Tím největším darem byla otcova láska.

Shrnutí zprávy předsedy Moravskoslezského sdružení CASD

Daniel Dobeš, předseda Moravskoslezského sdružení CASD

V letošním roce uplynulo 110 let od založení Moravskoslezského sdružení v roce 1914. Je za námi další, tentokrát pětileté konferenční období, které bylo kvůli řadě mimořádných událostí velmi specifickým obdobím. Společně jsme prožívali celosvětovou epidemii covidu-19, tornádo na jižní Moravě či válečný konflikt na Ukrajině a následný příliv uprchlíků. Navzdory tomu všemu jsme sloužili, pracovali a v rámci možnosti a obdarování šířili evangelium.

Členská základna

K 31. 12. 2023 tvořilo členskou základnu 4 077 členů v 71 sborech a 7 skupinách. Na začátku konferenčního období to bylo 4 222 členů v 72 sborech a 8 skupinách.

Dlouhodobě nerosteme a ani minulé konferenční období žel nebylo výjimkou. Počet křtů, při zohlednění období pandemie, odpovídá dlouholetému průměru. Celkový počet členů přesto klesl o 145 pokřtěných členů. Jednou z příčin je věkový průměr členské základny, kdy na ztrátu 438 členů připadá 324 úmrtí. Mezi další příčiny patří odchod mladých lidí za studiem a prací, odmítání členství v církvi (nesouvisejí to se vztahem k Bohu) a demografické trendy – pozdější zakládání rodiny a menší počet dětí.

Sbory a skupiny

V tomto konferenčním období ukončily svou činnost sbory **Místek** (k 31. prosinci 2021) a **Napajedla** (k 31. prosinci 2022). V obou případech

konference moravskoslezského sdružení

byl důvodem ukončení činnosti velký pokles členské základny. Členové těchto sborů byli převedeni do sborů v nejbližším okolí. V průběhu tohoto konferenčního období byla také zrušena skupina Počátky (sbor Horní Cerekev).

V sobotu 7. 10. 2023 byl založen sbor **Hnojník**, který má aktuálně 37 členů (k 31. 12. 2023). Součástí nového sboru je také 18 dětí a mladých lidí. Od 1. 1. 2024 je nový sbor zapsán v Rejstříku evidovaných právnických osob Ministerstva kultury ČR. Jejich základní vizí je přijímat Kristův pokoj a šířit ho kolem sebe (J 14,27).

Zaměstnanci sdružení

K 31. 12. 2023 zaměstnávalo Moravskoslezské sdružení celkem 75 zaměstnanců včetně pracovníků na DPP a DPČ. V tomto počtu je také 1 zaměstnanec SKK ČR, na jehož mzdě se společně podělíme s Českým sdružením.

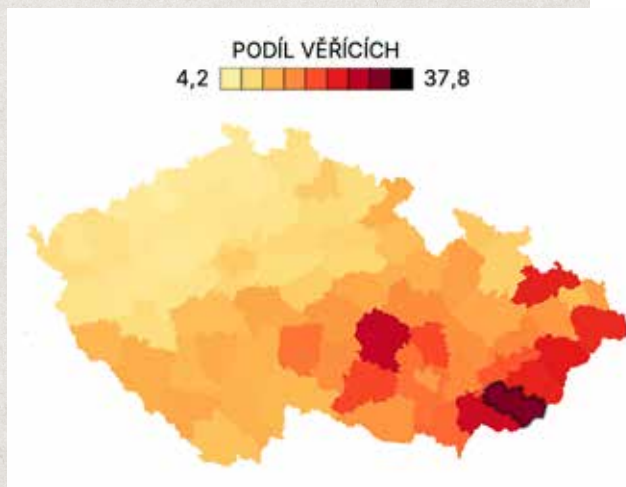
V současné době není personální situace ideální. Řadu pracovních míst řešíme zkrácenými úvazky a pracovníky na dohody. Chybějí zájemci o kazatelskou práci. V příštím konferenčním období odchází do důchodu 10 kazatelů a nebude jednoduché najít za ně náhradu. Vzhledem k situaci a možnostem **doporučuji** následující řešení:

1. Pokračovat v hledání a oslovování nových kazatelů (nezaměřovat se jen na jednu věkovou skupinu; spolupráce s kazateli a staršími sborů; spolupráce s ATI).
2. Reorganizace kazatelských míst (více sborů na jednoho kazatele; efektivní slučování sborů; oddělení sdružení při sborech).

3. Laická aktivita (vzdělávání činovníků sborů; delegování odpovědnosti; spolupráce v rámci okrsků a regionů).
4. Servis pro sbory (finance na evangelizaci; možnost zaměstnat projektové pracovníky v oblasti misie).
5. Efektivita práce kazatele (žádný kazatel neovládne všechno, proto je důležitá komunikace mezi kazatelem a výborem sboru o prioritách práce v konkrétním sboru).

Laičtí kazatelé a řečníci za kazatelnou

Sobotní bohoslužba s kázáním je nejdůležitější ze všech shromáždění sboru. Účelem bohoslužby je oslava Boha, chápání jeho Slova, vytváření společenství postaveného na víře a lásce a naplňování Kristova pověření. Proto jako církve klademe velký důraz na kazatele a řečníky při bohoslužbách. Společně s kazateli našeho sdružení jsme zpracovali pravidla daná Církevní příručkou naší církve do samostatných směrnic. Obě směrnice byly schváleny výborem

našeho sdružení a představeny na setkání se staršími a vedoucími sborů.

Mimořádné události

Toto konferenční období bylo také obdobím mimořádných událostí, často spojených s obavami a nejistotou. Vše začalo celosvětovou pandemií covidu-19, kdy vzhledem k respektování opatření kompetentních orgánů k zamezení šíření pandemie jsme část aktivit rušili, přesouvali na jiné termíny nebo jen částečně realizovali v on-line formě. Prožívali jsme smutek ze ztráty řady blízkých, kteří zemřeli v souvislosti s tímto onemocněním. V červnu 2021 to pak bylo tornádo na jižní Moravě, které je považováno za dosud nejničivější v Česku. Mimořádné události pokračovaly v roce 2022 rozpoutáním války na Ukrajině a přílivem uprchlíků. Vše vrcholilo strachem z nedostatku energií, jejich zdražováním a vysokou inflací. Většinu společnosti zasáhla obava z budoucnosti a nejistota.

Zároveň to bylo období velké solidarity. Začal se v nás probouzet zájem o druhé, více jsme přemýšleli nad prioritami a smyslem života. Velká část členů se okamžitě zapojila do nějaké pomoci jak v rámci církve, tak pro veřejnost – od sousedské výpomoci přes dobrovolnictví až po výrobu a distribuci různých zdravotnických pomůcek. Ve spolupráci s humanitární organizací ADRA jsme se zapojili do pomoci uprchlíkům jak v naší zemi, tak přímo na Ukrajině. Řada sborů i jednotlivých členů pomáhala prostřednictvím místních samospráv, popř. individuálně. Členové církve, jejich příbuzní a známí, kteří utíkali před válkou na Ukrajině, se na kratší či delší dobu stali součástí místních sborů našeho sdružení. Jsem vděčný za církev, která žije tím, co hlásá.

Ne všechno bylo pozitivní. V některých sborech rozdílnost názorů na dodržování opatření k zamezení šíření pandemie narušila vztahy a rozdělila členy. Několik desítek členů přestalo navštěvovat bohoslužby. Navzdory oficiálním postojům celosvětové církve

konference moravskoslezského sdružení

někteří jedinci šířili nepravdivé a neověřené informace, kterými vyzývali k nerespektování vládních opatření. Toto období nám tak nastavilo zrcadlo, že bez víry, kdy prioritou je vztah k Bohu a bližnímu (Mk 12,30–33), se stáváme sobečtí a myslíme víc na sebe než na druhé.

Administrativa sdružení

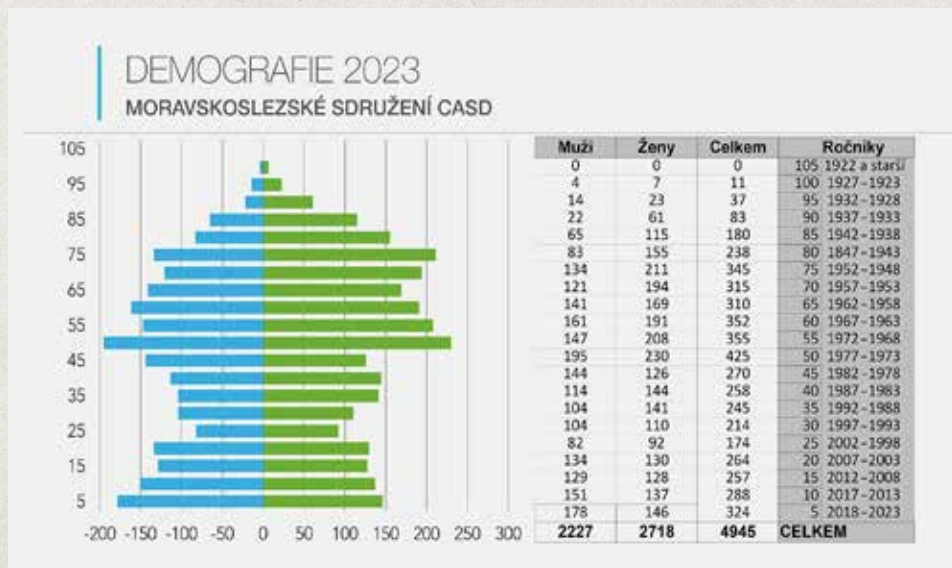
Jsem vděčný za své **nejbližší spolupracovníky** Lukáše Jurečka a Jaroslava Stejskala. Společně jsme řešili všechny úkoly i problémy na každotýdenních poradách. Doplnovali jsme se při vedení různých setkání, navštěvovali jsme výbory sborů našeho sdružení, řešili personální potřeby sdružení a modlili se o moudrost a Boží vedení. Bez jejich práce, podpory a přátelství si práci na sdružení neumím představit.

Stejně tak jsem vděčný za **kolektiv zaměstnanců kanceláře sdružení**. Za sestry na sekretariátu, v účtárně,

v SKK, za stavebního technika minulého i současného.

Velmi si vážím spolupráce s **výborem sdružení**. Scházeli jsme se 4× ročně a vždy to byla konstruktivní jednání s důrazem na Boží dílo a prospěch církve. Složení členů výboru: Libor Kiswa (okrsek Trinec), Aleš Maďa (okrsek Frýdek), Jaroslav Koloničný (okrsek Ostrava), Radek Niemiec (okrsek Olomouc), René Palme (okrsek Zlín), Petr Mikulka (okrsek Brno), Pavel Šimek ml. (okrsek Jihlava), Jan Majer ml. (kazatel), Tomáš Harastej (kazatel), Daniel Dobeš (MSS), Lukáš Jureček (MSS), Jaroslav Stejskal (MSS). Výbor sdružení, dle rozhodnutí konference, jmenoval dalším členem výboru sdružení Radka Kantora (vedoucí oddělení).

Po nástupu Pavla Šimka ml. do kazatelské práce byl za něj na návrh kazatelů daného okrsku kooptován Vladimír Novák. Po odchodu Tomáše Harasteje do kaplanské služby v armádě ČR byl za něj na návrh výboru

kazatelského oddělení kooptován Karel Strouhal ml.

Dalšími spolupracovníky, za které jsem vděčný, jsou **okrskoví kazatelé**. Jsou to zkušení ordinovaní kazatelé. Vedle koordinace v rámci okrsků jsou okrskoví kazatelé také výborem kazatelského oddělení a poradním grémiem, se kterým vždy konzultujeme každou agendu jednání výboru sdružení. Vzhledem k odchodům do důchodu a personálním změnám došlo v tomto konferenčním období několikrát ke změně okrskových kazatelů. V současné době to jsou: Karel Staněk (okrsek Třinec), Hynek Dona (okrsek Frýdek), Daniel Kašlík (okrsek Ostrava), Karel Strouhal ml. (okrsek Olomouc), Libor Škrla (okrsek Zlín), Kamil Majer (okrsek Brno) a David Kogut (okrsek Jihlava).

Na území našeho sdružení působí **osm dobrovolnických center ADRA**. Mimo jiné provozují charitativní obchody ADRA, sociální šatníky a realizují dobrovolnické programy. Řada našich členů i sborů je v této službě zapojena. Každý rok jsme se setkávali s vedoucími těchto dobrovolnických center, vzájemně se informovali a podporovali. Jsem vděčný za jejich službu a spolupráci.

MUŽI X ŽENY 2014-2023
MORAVSKOSLEZSKÉ SDRUŽENÍ CASD

Oddělení při sdružení

V rámci našeho sdružení fungovalo v tomto konferenčním období osm oddělení: Evangelizace, Děti (Klub Pathfinder + Dětská sobotní škola), Mládež, Adventistická služba rodinám, Kazatelé, Diakonie, Zdraví a Křesťanské správcovství. Tři oddělení jsme sdíleli v rámci unie: Sobotní škola, Kaplani a SKK.

Život ve sborech

Jsem vděčný za sestry a bratry našich sborů. Přirozená věrnost Bohu, ochota a obětavost, zvláště při mimořádných událostech, a pozitivní vztahy většiny členů jsou nejlepším svědectvím praktického křesťanství.

Děkuji za věrnost v darech a desátcích, za modlitební podporu a vaši důvěru. Velmi si toho vážím a jsem hrdý, že mohu být součástí takové církevní rodiny. Mám radost z dětí, které jsou budoucností církve, a z toho, že mají své pevné místo v životě a aktivitách všech sborů. Jsem vděčný za mladé lidi v našich sborech. Za jejich duchovnost, zájem o dění v církvi i za jejich zdravou kritiku, která neoddělitelně patří k tomuto věku a pomáhá církve formovat, aby byla otevřená a srozumitelná i pro nejmladší generaci.

Vedle kazatelů jsou starší a vedoucí sborů nejbližšími spolupracovníky vedení sdružení. Jsem vděčný za všechny sestry a bratry, kteří jsou ochotni přijmout tuto odpovědnost a slouží svým sborům. Se staršími a vedoucími sborů jsme se pravidelně jednou za rok setkávali v Olomouci. Každé setkání mělo vždy vzdělávací,

konference moravskoslezského sdružení

informační a diskusní část. V tomto konferenčním období jsme se zaměřili na následující témata: Umění vést sbor; GDPR; Personální vize; Organizační struktura církve; Život církve v „covidu“; Evangelizace; Pastorage; DC ADRA a Církevní příručka.

Celé konferenční období jsme jako administrátoři církve pravidelně jezdili sloužit do všech sborů našeho sdružení. I když jsme někdy v rámci diskuse nebo členských shromáždění řešili složité otázky, vždy jsme prožívali požehnaný čas ve sborových rodinách. Vedle sobotních návštěv jednotlivých sborů to byly desítky návštěv výborů různých sborů během týdne. S členy výborů sborů jsme nejčastěji řešili personální potřeby, stavební záležitosti a místní specifika. Děkuji všem členům sborových výborů za jejich službu.

Vedle nesporných kladů – obětavosti, služby, krásného křesťanského ducha a spolupráce, jsou zde žel věci, které prosakují ze společnosti a ovlivňují vztahy a atmosféru v našich

sborech. Netolerance, někdy až agresivita, prosazování svých „práv“ a názorů bez uvědomování si povinností a osobní odpovědnosti, zpochybnování, podsouvání a napadání pohutek, neobjektivnost, vidění pouze úzkého spektra svých zájmů, neochota k oběti, omlouvání hříchu, vzájemná nedůvěra, názorová polarizace, vlačnost k duchovním věcem atd. Většinou jde o jedince, kteří ale umějí být velmi „hlasití“ a ovlivňují mínění druhých. Nejnebezpečnější a zároveň velmi těžko rozpoznatelné je, když se sobectví, duchovní nadřazenost a útoky na druhé zakrývají „svatostí“ a „zásadovostí“. Každý máme právo na svůj názor, ale nikdo nemáme právo odsuzovat či veřejně hanět kohokoli jen proto, že má jiný pohled na věc.

Dalším specifickým je klesající ochota části členů přijmout nějakou služebnost ve svém sboru. Je to dáno nedostatkem času, neochotou, vysokými nároky sborů a žel také někdy nedocněním takové služby.

Vzdělávání činovníků sborů

Po velmi dobré zkušenosti z předchozího období proběhl také v tomto konferenčním období Vzdělávací seminář pro sborové činovníky. Seminář probíhal v letech 2020–2023 v deseti víkendech a dokončilo jej 44 sester a bratrů našeho sdružení. Součástí tohoto semináře byla také dobrovolná praxe vedení sobotní školy a kázání ve vybraných sborech. Celkem proběhlo 110 vyučovacíh hodin.

Vize a doporučení

Základní vize církve je dána jejím smyslem a posláním – vším, co děláme, šířit dobrou zprávu o záchraně v Ježíši Kristu. Třeba i beze slov.

Doporučuji také využít celé konferenční období pro případné podněty a návrhy ze sborů. Je více času a prostoru podněty promyslet, prodiskutovat a připravit pro hlasování na konferenci. Pracovní jednání konference nemá časový prostor všechny podněty promyslet a zpracovat.

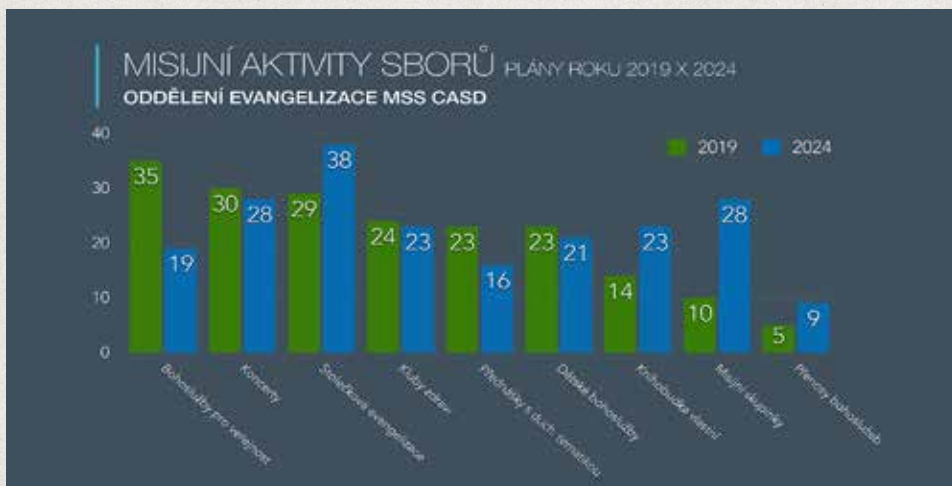
Misie prostřednictvím sborů

Doporučuji pokračovat v nastaveném směru, kdy sbor v čele se svým kazatelem je místním evangelistou a sdružení podporuje sbory péčí o kazatele, financemi, materiály a vzděláváním činovníků sborů.

Věrouka církve

Stále přijímáme Bibli za své jediné vyznání víry a z ní odvozujeme základní věroučné výroky. 28 základních věroučných výroků Církve adventistů sedmého dne, přijatých Generální konferencí Církve adventistů sedmého dne, je výrazem toho, jak jako církev učení Bible chápeme a vyjadřujeme.

Setkáme se s jednotlivci či malými skupinami, které si oficiální věrouku církve vykládají po svém. Respektujeme osobní názor každého jednotlivce, ale pokud je v rozporu s oficiální věroukou, má si svůj osobní názor nechat pro sebe a nešířit ho v rámci církve. Jedním z takových názorů je např. odmítání Ducha svatého jako osoby.

konference moravskoslezského sdružení

Priority církve

Doporučuji, abychom prioritně i nadále usilovali o růst v osobní zbožnosti, láskyplných vztazích, radostném nesení evangelia a službě druhým – s důrazy na děti, mládež, rodiny a kazatele.

Základní prioritou stále zůstává Ježíšovo velké poslání spolupracovat s ním na záchraně lidí. Je to jeho dílo. Ale je tak široké a obsáhlé, že není v našich silách věnovat se naplno všemu a všem. Základem jakékoli misijní služby je růst v osobní zbožnosti. Bez pravidelného času na osobní setkávání s Bohem je vše další zbytečné. Dále je to praktický příklad vlastního života. Pokud to, co říkám, není vidět v mém životě a ve vztazích s lidmi, které mám kolem sebe (rodina, sbor, sousedé, spolužáci, spolupracovníci), pak je misijní aktivita

pokrytectvím. Stejně tak, pokud v mém životě navzdory problémům není vidět radost a životní optimismus, pak jsem pro lidi kolem nepřitažlivý – nereprezentuji Ježíše.

Závěr

Závěrem chci vyjádřit vděčnost Bohu za jeho vedení a zmocnění ve své službě i v životě celého sdružení. Vždy, když se ohlédnou zpět, vidím jeho práci. Nejsme dokonalou církví, ale učíme se spolupracovat s Bohem i lidmi. Společně míříme k cíli, kde nás čeká nový život, ke kterému nás Bůh prostřednictvím Ježíše Krista povolal (Fp 3,14).

Dobrý Bože, prosím, pomáhej nám vítězit nad vlastní sebestředností, abychom svými slovy, činy a vztahy co nejlépe reprezentovali Tebe. Amen.

V Moravskoslezském sdružení je dlouholetým zvykem, že zpráva tajemníka sdružení je součástí zprávy předsedy. Proto ji neuvádíme samostatně. *Redakce.*

Shrnutí zprávy hospodáře MSS

Jaroslav Stejskal, hospodář Moravskoslezského sdružení CASD

**„Chce-li někdo z vás stavět věž, což si napřed nesedne a nespočítá náklad, má-li dost na dokončení stavby?“
(L 14,28)**

Při ohlédnutí zpět chci vyjádřit poděkování a vděčnost Bohu za jeho požehnání, které se projevilo v tom, že většina členů naší církve přijala Boží povolání ke správcovství svěřených darů. Naprostá většina členů církve svými schopnostmi, talentem a svou obětavostí v dávání desátků

i darů projevuje štedrost a ochotu podporovat církev ve službě. Tato podpora trvala a trvá navzdory sociálním a ekonomickým výkyvům ve společnosti, neočekávané situaci během celosvětové pandemie covidu-19 i válkám ve světě.

Základní přehled o hospodaření

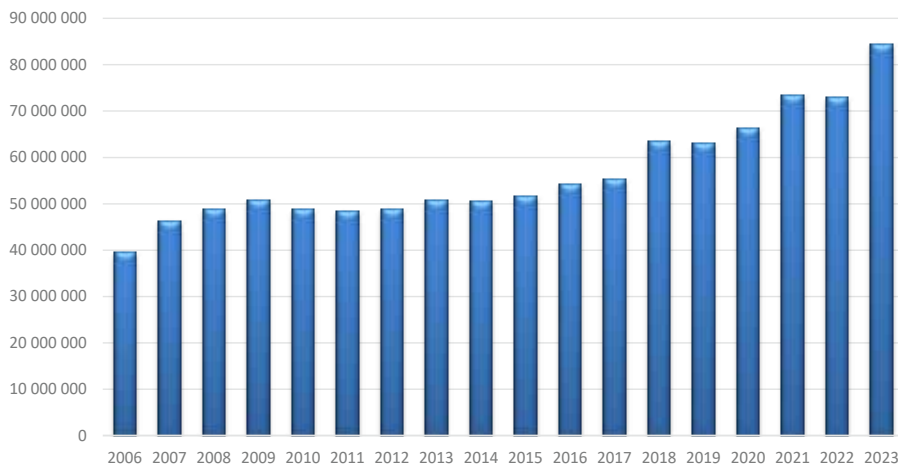
Při hospodaření musí mít sdružení dostatek prostředků pro zajištění efektivního provozu. Finanční řád proto stanovuje několik opatření. Mezi nejdůležitější principy patří:

1. Vlastním hospodařením nevytvářet dluhy a nepůjčovat si peníze na nové investice.

Přehled desátků					
Rok	2019	2020	2021	2022	2023
Desátky	63 058 347,63	66 402 814,00	73 509 134,29	72 982 967,70	84 519 532,93
Počet členů	4 173	4 135	4 086	4 064	4 077
Průměr na člena	15 111,03	16 058,72	17 990,49	17 958,41	20 730,82

konference moravskoslezského sdružení

Výše desátků 2006 až 2023

2. Vlastnit dostatek finančních rezerv, které přesahují součet 20 % celkových provozních nákladů posledního roku a plnou výši přidělených dotací.

Tyto principy se podařilo uplatnit. Vytvořená rezerva pokrývá také prostředky, které sbory mají na stavebním fondu, a výkyvy v peněžních tocích, ke kterým dochází na straně příjmů a vydání.

Příjem desátků a dalších darů

Desátky jsou klíčovým příjmem sdružení a jsou pro hospodaření sdružení nejvýznamnějším zdrojem příjmů nejen svou výší, ale také svým svědectvím o věrnosti členů Bohu a loajalitě dárců vůči církvi. Je to průběžný zdroj prostředků pro službu církve, který sám koriguje výdaje církve a svou časovou průběžností je také ochranou proti inflaci. Desátky umožňují církvi povolat do služby kazatele.

Celá církev se desátkovým systémem učí věrnosti Božímu slovu a je současně chráněna před pokušením podnikat a stát se nezávislou na Bohu.

V letech 2019 až 2024 sdružení obdrželo v desátkách ve srovnání s předchozími konferenčními obdobími nejvyšší částku v historii. Celkem je to 360 472 796 Kč. K tomuto navýšení desátků došlo navzdory snížení počtu členů, covidové pandemii, hospodářské krizi, inflaci a reálnému poklesu příjmů většiny obyvatel v České republice. Nelze nevidět Boží požehnání a přiznání, které jsme obdrželi.

Došlo také ke zvýšení průměru desátků na člena církve z 15 111 Kč na 20 730 Kč ročně. Inflace snižuje hodnotu peněz. Přesto nárůst desátkových darů je pozitivní skutečnost, za kterou musíme vidět Boží přiznání k církvi i důvěru členů církve. Desátky v roce 2023 byly nejvyšší v historii církve Moravskoslezského sdružení.

Při hodnocení výše desátků v jednotlivých letech se musíme vyrovnat s následujícím faktem. Lze předpokládat, že bude pokračovat migrace mladých členů do zahraničí a jiných sdružení za pracovními příležitostmi. To z dlouhodobého hlediska negativně ovlivňuje a ovlivní počet členů církve na Moravě a ve Slezsku a snižuje také okruh dárců.

Rozpočet sdružení musí s vysokou pravděpodobností počítat v příštích letech s možným kolísáním příjmů směrem nahoru i dolů. Sdružení chce této skutečnosti přizpůsobit výši finančních rezerv, které má operativně k dispozici. Také při možném poklesu příjmů z desátků lze zabezpečit vyrovnaný rozpočet. Výdaje se musejí plánovat s ohledem na reálné příjmy. V minulosti se roční rozpočet stavěl na příjmech, které měly teprve přijít. Nyní je vytvořena finanční rezerva, která umožní plánovat rozpočet se zabezpečenými zdroji na jeden až dva roky dopředu. V průběhu následujícího rozpočtovaného roku pak bude prostor naplánovat další rozpočet, který by realisticky zohlednil i možný pokles příjmů.

Hospodaření s desátky

Moravskoslezské sdružení je součástí celosvětového systému hospodaření s finančními prostředky, kde se snaží uplatňovat biblické principy. V každodenní praxi se řídíme Finančním řádem a rozhodnutím výboru Česko-Slovenské unie, který určuje výši odvodů sdružení dalším organizačním složkám církve a institucím. Výše odvodů se od roku 2019 snížila z 25 % na 23 % z příjmů z desátků. Sdružení

nese náklady na knižní evangelizaci v teritoriu Moravskoslezského sdružení a Střediska korespondenčních kurzů pro Českou republiku. Sdružení už tak dále nakládá se 77 % přijatých desátků.

Misijní dary, sbírky 13. sobot a sbírky darů Modlitebního týdne mají své přesné určení podle potřeb celosvětové církve a o jejich použití rozhoduje Generální konference naší církve. Dary Modlitebního týdne nejsou příjmem sdružení.

Nejvýznamnějším nákladem sdružení jsou mzdy, pojistné a cestovní náhrady našich zaměstnanců. Věřím, že zaměstnáváním kazatelů a evangelistů vytváří sdružení podmínky pro jejich misijní práci, a tím i misijní práci sborů celého sdružení.

Finanční podpora evangelizační práce se také uskutečňuje prostřednictvím příspěvků, které jsou sborům a jednotlivým projektům každoročně zaslány. Podstatou je pravidlo určující standardní výši příspěvku procentem ze sborem odvedených desátků z předcházejícího roku, v němž se podává plán evangelizace sboru. Procentuálně se příspěvek zvýšil ze 2 % desátků v roce 2017 až na 7 % v roce 2023. Došlo tak k významnému zvýšení prostředků na misi organizovanou přímo sbory. Rozšířily se tak možnosti sborů i jejich odpovědnost za využití těchto prostředků pro evangelizaci.

Moravskoslezské sdružení také podporuje evangelizační aktivity a programy, které probíhají mimo rozpočty sborů. Jsou to zejména školení evangelistů, misijní tábory, evangelizační materiály, podpora přenosů bohoslužeb a případně další misijní programy uskutečňující se mimo rámec sborů.

konference moravskoslezského sdružení

Sdružení převzalo od unie odpovědnost za financování oddělení knižní evangelizace (KE) na Moravě a ve Slezsku.

Odpovědnost od unie jsme převzali také za financování a práci s korespondenčními kurzy. Chod korespondenčních kurzů zajišťuje administrativa sdružení jako jediná instituce Česko-Slovenské unie, která je umístěna na území Moravskoslezského sdružení, ale slouží církvi v celém Česku.

Prostředky od státu

V roce 1952 byl církvi státem odcizen movitý i nemovitý majetek. Změna poměrů v roce 1989 umožnila církvi se o zcizený majetek hlásit. V záležitosti nápravy majetkových křivd způsobených církvi jednala s Ministerstvem kultury České republiky Česko-Slovenská unie Církve adventistů sedmého dne. Výsledkem jednání státu s církvemi bylo ukončení dohledu nad církvemi, který stát uplatňoval na základě Zákona č. 218/1949. Rozhodnutím parlamentu České republiky byl přijat Zákon č. 428/2012 o majetkovém vypořádání s církvemi a náboženskými společnostmi.

Prostředky, které od začátku roku 2013 máme, můžeme používat podle našich potřeb. Výbor unie stanovil klíč, kterým podporuje všechna sdružení a unii. Roční průměrná částka předpokládané podpory unie v průběhu třiceti let vychází na Moravskoslezské sdružení ve výši 9 855 713 Kč. K výraznému poklesu prostředků od státu dojde už na konci příštího konferenčního období.

Výbor Moravskoslezského sdružení na svém jednání 24. 3. 2013 rozhodl,

že prostředky od státu budeme používat následujícím způsobem:

1. Podpora růstu členské základny (misie, oddělení dětí a mládeže, sociální oblasti, např. domov pro seniory, sociální fond).
2. Pomoc sborům při opravě modliteben formou příspěvků na stavební fond.
3. Vytváření finanční rezervy pro roky, kdy se odškodnění od státu sníží nebo bude ukončeno jeho vyplácení.

Majetek - stavby a opravy

Uvědomuji si, že církev v našich zeměpisných šířkách skutečně potřebuje ke svému životu, službě, evangelizaci, výuce dětí a bohoslužbám vhodné místo. Pořízení, rozšíření nebo opravy modliteben však vyžadují velké finanční prostředky, které v dlouhodobém horizontu přesahují možnosti našeho sdružení.

Nemalé hodnoty naší církve v budovách modliteben a v dalších nemovitostech jsou výsledkem úsilí předchozích generací adventistů. Sbory jsou správci budov a dbají o technický stav i vzhled modlitebny. Současně je důležité, aby sbory usilovaly o maximální využití modlitebny. V minulém konferenčním období přibylo sborů, které za sdílení nákladů na budovu poskytují prostory jiným církvím.

U modliteben vychází velice nízké týdenní využití. Obvykle jen několik hodin za týden. Právě efektivní dlouhodobé využívání prostor modlitebny v průběhu celého týdne je odpovědí na otázku, zda se církvi vyplatí nemovitost vlastnit a financovat provoz, nebo je lépe budovu prodat a prostory si pronajímat. Na rozdíl od zahraničí

Domov pro seniory Efata

sbory v našem sdružení zatím nevyužívají možnost, aby jednu budovu sdílelo více sborů. To by umožnilo rozdělit se o náklady na opravy i provoz modlitebny. Tento způsob využívání budov je samozřejmě podmíněn geografickou situací, a především ochotou a vzájemnou důvěrou sborů, které by toto odvážné rozhodnutí chtěly udělat. Je užitečné pravidelně hodnotit využití budov, výši nákladů potřebných na provoz a plánovat případné budoucí opravy.

V oblasti správy majetku pokračujeme v několika systémových změnách z předchozích konferenčních období, které jsou zachyceny v pravidlech stavebního fondu. Patří mezi ně příspěvek sdružení sborům. Výše každoročního příspěvku se vypočítává jako 10 % z desátků, které členové sboru odvedli v předchozím roce. Tato změna přinesla navýšení příspěvku na stavební fond, ale také nastavila horní výši příspěvku. Jsou tak omezeny nákladné

investice do budov, které by se zcela vymykaly možnostem církve v dané oblasti. Sdružení může profinancovat příspěvky na stavební fond díky restitucím. Věříme, že sborům tento příspěvek uvolnil podmínky pro financování misie vedené přímo sbory a nastavením maximální výše příspěvků na 10 % z desátků také stanovil maximální výši výdajů na budovy modliteben.

Výběr nájemného v bytech koná sdružení. A nese i odpovědnost za opravy bytů. To umožňuje plánování oprav bytů, účinné řešení havarijních stavů v bytech a ulehčení účetní a daňové evidence ve sborech. Sdružení průběžně z vybraného nájemného financuje údržbu a rekonstrukci bytů pro kazatele.

Domov pro seniory Efata

Domov pro seniory Efata (dále jen DS) zajišťuje nepřetržitou pobytovou sociální službu pro seniory od 65 let

konference moravskoslezského sdružení

věku, kteří se ocitli v nepříznivé sociální situaci. Nepříznivou sociální situaci se rozumí, že tito senioři mají sníženou soběstačnost, vyžadují pravidelnou pomoc jiné fyzické osoby a tuto pomoc jim nemůže zajistit osoba blízká či jiná vhodná terénní či ambulantní sociální služba. Poskytování sociálních služeb v České republice je vymezeno zákonem č. 108/2006 Sb., o sociálních službách.

Usilujeme o to, aby uživatelé služby měli zajištěnou potřebnou péči jak v oblasti fyzické, tak i v oblasti materiální, duševní a duchovní. Přejeme si poskytovat naši službu v co nejvyšší možné kvalitě a na principu biblických zásad, aby se mohla stát útočištěm lidem, kteří touží své stáří prožít v prostředí poskytujícím duchovní podporu a porozumění.

Kapacita DS je 19 lůžek. Domov pro seniory Efata je registrovaným sociálním zařízením.

Během konferenčního období v letech 2019 až 2023 jsme pečovali celkem o 37 seniorů. V roce 2020, kdy v ČR probíhala nejsilnější vlna covidu-19, nezemřel v DS ani jeden uživatel.

Domov pro seniory po celou dobu spolupracoval s dobrovolníky DC ADRA Zlín, kteří za uživateli pravidelně docházeli. Brali je na procházky, četli jim, povídali si s nimi nebo si pro ně připravili jiné aktivity jako hudební vystoupení, přednášku nebo prezentaci.

Duchovní péče o uživatele je součástí služby našeho domova. Každý den ráno probíhaly v domově ranní a večerní pobožnosti, do kterých se senioři aktivně zapojovali. Velkou výhodou je i blízkost modlitebny CASD, kterou navštěvovali uživatelé z řad členů CASD.

Věřící pracovníci uživatelům poskytovali duchovní podporu – seniora vyslechli, poradili mu, pomodlili se s ním. V DS byla připravována strava na základě biblických doporučení. Senioři si mohli vybrat snídaní, oběd i večeri zpravidla ze dvou menu, přičemž jedno menu bylo vždy vegetariánské.

V sobotu se v DS provádějí jen nezbytně nutné práce.

Financování Domova pro seniory Efata bylo zajištěno příjmy od uživatelů služeb (úhrady za ubytování a stravu), příspěvky na péči, dotacemi od statutárního města Zlín, dotacemi KÚ Zlínského kraje, dotacemi od MPSV ČR, příspěvky MSS CASD, sponzorskými dary od jiných subjektů (nadace, soukromí dárci) a v letech 2020–2021 také příjmy od zdravotních pojišťoven za provedené testy na covid-19.

Závěr

Závěrem děkuji všem dárcům za ochotu a věrnost. Děkuji za pomoc spolupracovníkům ve vedení sdružení. Zvláštní poděkování patří všem, kteří v uplynulém období pracovali v ekonomickém oddělení a oddělení sociální služby domova pro seniory našeho sdružení. Děkuji členům církve, na které jsme se mohli v případě potřeby obrátit s prosbou o odbornou pomoc.

Chci poděkovat pokladníkům sborů za jejich obětavou a svým způsobem klíčovou službu církvi. Tato časově velmi náročná služba není příliš vidět, ale je pro celou církev velmi potřebná, a ne vždy doceněná.

Modlím se, aby nás provázely nové zkušenosti s Božím přiznáním a požehnáním.

DC ADRA Frýdek-Místek slaví 20 let...

Martina Špinková, vedoucí PR ADRA ČR

První „vlastovkou“ a úspěšným pilotním projektem, který odstartoval vznik dalších 14 dobrovolnických center ADRA v Čechách a na Moravě, bylo založení centra ve Frýdku-Místku v roce 2004.

Volné prostory v nadačním domě ADRA, mnoho ochotných lidí – dobrovolníků a dobrovolnic – a odvážná vize prvního vedoucího Michala Čančíka umožnila přerod z nadšenectví do organizované podoby a služby svým spoluobčanům. A to nejen ve Frýdku-Místku, ale také na Třinecku, Kroměřížsku a Novojičínsku.

Jak ovlivnili chod dobrovolnického centra ADRA **Michal Čančík (zakládající vedoucí, 2004–2013)** a **Stanislav Staněk (současný vedoucí, 2013–dosud)** a jak dobrovolnictví ovlivnilo je?

Michale, s jakými pocity a očekávaními jsi „otevřel“ první dobrovolnické centrum ADRA ve Frýdku-Místku?

Michal Čančík

MČ: Vzpomínat na pocity po dvaceti letech není lehké. Pro mě to byla velká výzva. Byla to nová věc, neměl jsem s tím žádné zkušenosti a tehdejší vedení Adry se k tomu stavělo spíše zdrženlivě. Věřil jsem, že je to správná cesta, a jsem vděčný Bohu za to, kam jsme po dvaceti letech došli.

Co pro tebe bylo první rok po otevření DC Frýdek-Místek nejtěžší?

MČ: Dobrovolnické centrum se velmi dynamicky rozvíjelo. Dobrovolnické programy jsme v druhém roce neměli jen ve Frýdku-Místku, ale také v Ostravě a Třinci. Vzpomínám si na první školení dobrovolníků pro Kojeňecký ústav v Ostravě, kterého se zúčastnilo víc než 80 nových dobrovolníků. Ta poptávka po dobrovolnících byla neskutečná. Nejtěžší bylo na žádosti nových organizací o spolupráci říkat ne.

Vnímá jsi potenciál k rozvoji dobrovolnictví do dalších měst České republiky a uměl sis představit, že v roce 2024 bude mít ADRA 15 dobrovolnických center, která budou se svými charitativními obchody pokrývat více než dvě desítky měst v Čechách a na Moravě?

MČ: Asi ne hned na začátku, ale velmi brzo jsem vnímal v dobrovolnictví obrovský potenciál. Mám velkou radost, že jako ADRA máme v současné době největší síť dobrovolnických center a charitativních obchodů v České republice. Je to velká milost našeho Boha a zásluha mnoha lidí, kteří se pro myšlenku dobrovolnictví nadchli.

Stando, s jakými vizemi a plány jsi přebíral DC Frýdek-Místek? Co pro tebe znamenala změna pracovního oboru?

SS: Můj předchůdce byl a je silný vizionář. Po mém nástupu bylo dobrovolnictví ve Frýdku-Místku velmi dobře zavedeno a všechny programy žily podle vytvořených pravidel. Díky zkušenému kolektivu jsem se mohl více věnovat druhé části vize mého předchůdce Michala Čančíka, a to rozvoji charitativních ADRA obchodů.

Stanislav Staněk

V roce 2013, kdy jsem nastoupil, byly v provozu dva obchody ve Frýdku-Místku a jeden ve Frýdlantu nad Ostravicí. Dále obchod v Havířově a Karviné. Zaměřil jsem se tedy na rozvoj a vizuální sjednocení všech ADRA obchodů. Díky Bohu se podařilo úžasné dílo a dnes máme v Čechách a na Moravě celkem 37 obchodů, 12 sociálních šatníků a působíme ve 22 městech.

Moje předchozí zaměstnání bylo spojeno s řízením lidí a moc mi tato zkušenost pomohla i v nové pozici. Nejtěžší pro mě bylo smířit se s jiným způsobem vedení. Motivace kolegů a kolegyně v nové práci byla výzvou k tomu, abych na rozdíl od zaměstnanců ve firmě více dbal na jejich soukromí a spíše jim bránil v dalších aktivitách. V práci s dobrovolníky je zase kladen důraz na nadstandardní vztahy a v řízení

„odpadá“ možnost motivace ke zvýšení aktivity formou postihu. Byla, a je to stále, obrovská škola.

Co ti je na práci, resp. službě v dobrovolnickém centru nejmilejší, nejbližší, co naopak nemá rád?

SS: Není jedna věc, kterou bych mohl vyzvednout jako nejmilejší. Je to práce s lidmi, která mně dává smysl a nesmírně mě obohacuje. Mám úžasný kolektiv nejbližších spolupracovníků, kterých si nesmírně vážím, a to mě i po 11 letech dává radost jít znovu každý den do práce. Podpora kolektivu 15 vedoucích DC je to, co je také nezvyklé prožívat v mezilidských vztazích. Zvláště těch územně nejbližších, a to Hanky Čadové z Havířova a Dáši Hoferkové z Ostravy. Obrovskou podporu čerpám od mého nejbližšího kolegy Petra Adamuse. Spolupráce s ním mě nesmírně posunula v profesním i osobním životě. Nejtěžší je pro mě rozbujelá administrativa v systému získávání a vyúčtovávání dotací. Je to nekončící a stále se měnící proces.

Co se za tvého vedení podařilo posunout? Proměnilo či rozrostlo se nějak zaměření a náplň vašeho DC?

SS: S rozvojem ADRA obchodů se podařilo stabilizovat finance. Při mém nástupu jsme začínali s obratem asi

4 milionů Kč a v loňském roce to bylo 14 milionů Kč. Při pohledu zpět můžu s pokorou vidět, jak Pán Bůh vše zázračně vede a z malých začátků je schopen vybudovat nejen naše DC, ale ještě dalších čtrnáct.

Každý rok se pod naším centrem zapojuje do dobrovolnictví kolem 480 dobrovolníků. Ve 27 přijímajících organizacích (domovech pro seniory, zdravotnických zařízeních, dětských domovech, domovech pro mentálně postižené) máme 42 programů a naši dobrovolníci a dobrovolnice věnovali za rok 2023 asi 20 000 hodin.

Při přepočtu 150 Kč za hodinu, což je méně než průměrná mzda, věnovali dobrovolníci našeho centra občanské společnosti 3 000 000 Kč. V roce 2023 dobrovolníci navštívili a potěšili 1 685 osamělých či potřebných lidí.

Co je vaším cílem pro následující období 5 let? Čemu se chcete věnovat?

V naší „Adří“ strategii máme obrovský cíl. Rádi bychom poskytli podporu dobrovolníka každému, kdo se cítí osaměle. Je to obrovská výzva. Propojujeme lidi ochotné pomáhat s těmi, kteří pomoc potřebují. Hledáme nové možnosti pro zapojování dobrovolníků. To je nepřetržitý proces. Také nepodceňujeme stabilizaci kolektivu a zdrojů. Velký potenciál vidíme také v rozvoji firemního dobrovolnictví.

Jaký by byl tvůj vzkaz svým kolegům a kolegyním, dobrovolníkům a dobrovolnicím?

Věřím, že Bůh použil Michala Čančíka v začátcích dobrovolnictví a že si použil i mě a mé kolegyně a kolegy v další fázi rozvoje. Vědomí, že to není moje práce, mi dává odvahu s optimismem hledět do budoucnosti. Bez mých spolupracovníků, dobrovolníků a Božího vedení bychom nebyli tam, kde jsme.

Nesmírně si vážím zápalu a nasazení všech, kteří mi pomáhají v mé službě. Pořád totiž platí Kristova slova: „Ne každý, kdo mi říká ‚Pane, Pane‘ vejde do království nebeského; ale ten, kdo činí vůli mého Otce v nebesích.“

Na závěr se obracím na Petra Adamuse, vedoucího dobrovolnických center ADRA ČR: *Co bys popřál Dobrovolnickému centru Frýdek-Místek do dalších let?*

PA: U příležitosti 20. výročí bych Dobrovolnickému centru ADRA Frýdek-Místek z celého srdce rád popřál, aby neochladla touha pomáhat, aby neustávala dobrovolnická vášeň a aby vaše kroky vedly stále tam, kde je pomoc nejvíce potřeba. Přeji, aby úsilí všech bylo stále více oceňováno a aby každý váš počin přinášel pozitivní změny do životů těch, kteří potřebují pomoc. Gratuluji k úžasným 20 letům a do dalších let přeji mnoho inspirace, lásky a vytrvalosti. Ať vás provází neustálá radost z dobrých skutků a pocit spokojenosti z toho, že společně děláme svět lepším. Věříme, že naše společná práce má smysl. Společně s Boží pomocí můžeme tvořit budoucnost, kde dobrovolnictví není výjimkou, ale normou...

Děkuji vám, Michale, Stando, Petře, za vaše srdečná a upřímná slova a přeji vám zdraví, sílu pro vedení a stále otevřené srdce být tu spolu se svými kolegy a dobrovolníky pro druhé. Věřím, že jste světlem pro okolní společnost a zároveň nadějí pro osamělé, nemocné a všechny, kteří jsou „na okraji“.

Nově otevřená modlitebna v Hradci Králové

Dne 6. ledna 2024 jsme v Hradci Králové prožili krásnou novoroční sobotu. Byl to den plný chvály a díky za uplynulý rok, a hlavně za dokončenou rekonstrukci sborového domu a naší modlitebny. Slovem a písněmi jsme děkovali především našemu Hospodinu. Pozvání také přijali lidé, kteří tento projekt doprovázeli a uskutečnili. Patří jim naše díky. Z Božího slova – Římanům 12,9–21 – nás oslovil předseda ČS bratr Vít Vurst a společně jsme na modlitbě vyprosili požehnání pro tento dům, aby nebyl jen naší chloubou, ale aby zde mohli najít své místo i lidé, kteří hledají, co svět nenabízí – cestu k Pánu Bohu.

My, Hradečtí, jsme se scházeli rok a půl v pronajatých prostorách, za které jsme vděční. Ale doma je doma! Uvědomujeme si, že bez podpory vás, spolutratřů a sester, bychom toho nedosáhli. Děkuje za vaši pomoc, a pokud budete mít cestu do Hradce Králové, rádi vás u nás přivítáme.

— Karel Vasilek, kazatel

Více než příběh

20. unijní konference ASI
19.–21. 9. 2024, Strážovice
řečník: Oldřich Svoboda

Bible je jedinečnou knihou

Terezie Dusbabová

V září připravuje organizace ASI-CS konferenci s názvem *Víc než příběh*. Hlavním řečníkem bude letos kazatel Oldřich Svoboda, zástupce ředitele Adventistického teologického institutu CASD a vedoucí katedry Nového zákona.

Název letošní konference ASI-CS je *Víc než příběh*. Můžeš naznačit, o čem budou tvá zamyšlení?

Nejstručnější odpověď zní: „O Bibli“, ale to je přece jen trochu obecné. Není pochyb o tom, že Bible je jedinečnou knihou, s čímž by asi souzněli i mnozí její čtenáři, kteří se nepovažují za věřící. Pro mě, jako křesťana, ovšem není jedinečný jen její obsah, ale především přesvědčení, že za jejím poselstvím stojí sám Bůh. A to její „příběh“ posouvá ještě do jiné roviny, než je tomu u jakékoliv jiné knihy.

Při její četbě by se na první pohled mohlo zdát, že jde jen o knihu představující dávné dějiny – silný a poutavý příběh především izraelského národa, který s Bohem něco velkého zažil.

Stejně tak v ní můžeme vidět životní příběh Ježíše a poté i příběh první generace křesťanů. Ale i to by z ní dělalo hlavně knihu pro milovníky historie. Na setkání ASI bych rád ukázal, že (a jak) v jejím poselství můžeme zahlédnout či zaslechnout daleko víc. Pro mě je to kniha o tom, jaký je náš Bůh. Kniha, která ukazuje, jak náš Stvořitel a Spasitel se svým „příběhem“ vstupuje v celých dějinách, a to i dnes, do jednotlivých lidských „příběhů“, včetně toho mého.

A ještě jednu věc bych rád předával v životě dál. Bible bývá často označována jako „Boží slovo“, což je pravdivé, ale může to svádet k představě, že tím nejdůležitějším je ona kniha sama o sobě. Ale ta je jen médiem, prostředkem sdělení. Její poselství (evangelium) je živé teprve tehdy, když se „stane tělem“ v mém příběhu, se kterým se ostatní setkají a který pro ně bude srozumitelný.

Vnímáš dnes Bibli stejně jako před dvaceti lety? Fascinují tě na Bibli stejné věci jako dříve?

Bible je jedinečnou knihou, protože za jejím poselstvím stojí sám Bůh.

Svítek knihy Izajáš nalezený v kumránských jeskyních

Stále ji vnímám jako knihu, jejíž poselství o Bohu mě nepřestává zajímat, ale i udivovat. Když jsem ji začínal číst, bylo to pro mě úžasně objevné, protože jsem v ní nacházel mnoho nových věcí, které jsem do té doby neznal, nevěděl, netušil. Otevíral se mi nový svět poznávání toho, jaký je Bůh, jaký byl jeho záměr se světem, jak nešťastně jsme to jako lidé uchopili, proč musel přijít Ježíš a jakou naději pro nás náš Zachránce má. Tehdy mě nadchlo, jak úžasně to zapadá dohromady a dává to smysl nejen dějinám, ale i přítomnosti a budoucnosti.

Na tom se ani po letech nic nezměnilo. Je pro mě až neuvěřitelné, že čím častěji Bibli otevírám, tím více poznávám, jak je Bůh moudrý a jak nás má rád. Ale v poslední době mě fascinuje ještě jedna věc – způsob, jakým v dějinách Bůh k lidem promlouval a sděloval to, co mu leželo na srdci. I když jde o témata velmi zásadní a hluboká, způsob jejich představení nám, obyčejným lidem, byl vždy velmi jasný, srozumitelný a přístupný každému. Proto znovu a znovu žasnu, když Ježíš nejhlubší teologické myšlenky dokázal vysvětlit pomocí jednoduchých příběhů. Někdy se proto obávám toho, zda jako teologové někdy neděláme pravý opak a nezahalujeme prosté pravdy do tak složitých slov, že už jim může jen málokdo rozumět.

Prozrad nám, které biblické pasáže jsou tvoje nejoblíbenější, a který příběh se ti naopak čte těžko?

Už jsem označil, že miluji příběhy. Proto mě silně oslovují biblická

vyprávění popisující zkušenosti různých lidí s jejich úžasným Bohem. Samozřejmě že mezi těmito „nativy“ u mě pak logicky vítězí evangelia, která nepředstavují jen Ježíšovo učení, ale jeho reálný příběh ve vztahu k reálným lidem. V poslední době pak je pro mě určitým objevem, že vlastně i tzv. apokalyptické knihy Bible a jejich prorocké obrazy je možné vnímat jako velké příběhy, který mají určitý děj a silnou nosnou myšlenku.

Na druhé straně se musím přiznat, že po léta zápolím s poetickými knihami Bible. I když mám rád snad všechny formy umění, kniha Žalmů, tak oblíbená mezi mnoha křesťany, je pro mě stále velkým oříškem. Věřím ale, že snad časem objevím i krásu biblické poezie.

Je nějaká biblická postava, se kterou se ztotožňuješ?

Postavy mému srdci blízké se asi mění v průběhu mého života v závislosti na tom, co zrovna prožívám. Vzpomínám si, že když jsem před 23 lety nastupoval do kazatelské služby, patřil jsem v kazatelském sboru mezi nejmladší, a proto mi byl hodně blízký mladý evangelista Timoteus, kterému Pavel adresoval hned dva ze svých dopisů, které máme v Bibli. Ve chvílích, kdy se mi nedaří bojovat s vlastní slabostí a hříšností, se zase poznávám v apoštolu Pavlovi, který si v dopise Římanům povzdychne, že z celého srdce touží dělat dobro a žít v souladu s Boží vůlí, ale často to nezvládne. A mým velkým přáním je, aby se jednoho dne můj příběh podobal příběhu služebníka z Ježíšova podobenství, kterého jeho pán nakonec pochválil, že byl ve službě věrný a poctivý.

Ví se o tobě, že mluvíš několika cizími jazyky, přečetl jsi celou Bibli i v jiném jazyce?

I když čtu Bibli v podstatě celý život, teprve asi před osmi lety jsem se poprvé rozhodl, že si systematicky přečtu celou Bibli – důsledně od začátku až do konce. K tomu jsem samozřejmě použil svou českou Bibli, kterou používám nejčastěji, a bylo to skvělé. Mnohokrát jsem ale zjistil, že při čtení Bible v jiném překladu (ať už v jiném českém, nebo v jiném jazyce), si můžu všimnout věcí, které ve „své“ Bibli jinak přehlížím. Takže se snažím průběžně střídat řadu českých překladů, případně i Bible cizojazyčné, což mě hodně obohacuje. Zatím jsem takto žádnou nepřečetl kompletně, ale v plánu to mám. Nicméně v kontextu toho, že na Adventistickém teologickém institutu vyučuji novozákonní předměty, včetně biblické řečtiny, jsem si před časem, v průběhu jednoho roku, postupně přečetl celý Nový zákon v původním řeckém znění.

Máš v četbě Bible nějakou zajímavou rutinu, kterou pravidelně praktikuješ a kterou bys čtenáře mohl inspirovat?

Asi nemám žádnou speciální metodu, podle které bych četl Bibli. Snad jen tu, kterou jsem už zmínil v předchozí odpovědi, a to, že zcela záměrně střídám různé překlady Bible, aby mě jiné formulace, než na které jsem zvyklý, „přinutily“ nad čteným více uvažovat. Také vím, že by mi v duchovním životě velmi prospěla pravidelnost, na kterou, žel, někdy zapomínám (ano, jsou chvíle, kdy se i jako „duchovní“ zděším toho, že jsem už několik dní svou Bibli neotevřel). Nicméně stále více jsem přesvědčený o tom, že má-li být pro mě čtení Bible dlouhodobým požehnáním, potřebuji se k němu někdy „přinutit“, i když se mi do toho nechce. I když se mnoho lidí domnívá, že duchovní věci má smysl dělat jen tehdy, když „to tak cítím“, stále častěji si připomínám

slova apoštola Pavla adresovaná Timoteovi: „Cvič se ve zbožnosti!“ (1Tm 4,7), kde používá řecké sloveso *gymnázó*, což je sportovní termín popisující trénink zahrnující někdy sebezapření a námahu.

V rámci letošní konference vyjde nová publikace Bible v kostce, kterou jsi sám doporučil. Čím tě tato kniha zaujala a proč bychom si ji měli přečíst?

Jde o malinkou knížečku, na kterou jsem narazil asi před 15 lety na jedné své zahraniční cestě. Není to velké odborné dílo pro teology psané složitým jazykem, které by rozebíralo detaily křesťanské víry a teologie. Je to spíše praktická pomůcka pro ty, kteří možná mají před sebou Bibli poprvé (nebo se ji chystají poprvé přečíst celou) a chtějí se v ní trochu orientovat. Snad se bojí toho, že některé části budou složité, jiné nudné, a asi ani netuší, na co vše v ní narazí. Tato knížečka věnuje každé biblické knize maximálně dvě malé stránky, na kterých nabídne základní informace. Připomene vždy, kdo a kdy ji (podle židovsko-křesťanské tradice) napsal, pokusí se jednou větou vyjádřit její hlavní poselství, v jednom odstavci popíše, co vše v této knize najdeme, odcituje jeden nebo dva klíčové verše, přidá nějakou zajímavost a nakonec nabídne praktickou aplikaci. Je to zkrátka malý sympatický průvodce, který může začátečníkovi dodat odvahu a také zkušenějšímu čtenáři Bible pomoci přehledně vidět její obsah.

Čím častěji Bibli otevírám, tím více poznávám, jak je Bůh moudrý a jak nás má rád.

Pomáhame ľuďom, ktorí ostali...

Stanislav Bielik, riaditeľ ADRA Slovensko

„Sem do prihraničnej oblasti sa dostane veľmi málo pomoci. Keď o niečo žiadame, dostaneme obyčajne odpoveď, že sme príliš blízko k frontovej línii...“ povedala nám starostka (hlava obecnej hromady) obce Jampiľ, ktorá nás po ukončení distribúcie humanitárnych balíkov pozvala na čaj.

Náš tím pod vedením Romana – koordinátora projektu z ADRA Ukrajina – dopravil pomoc až sem do Sumskej oblasti a osobne sme ju odovzdali do rúk ľudí, ktorí to majú najťažšie. Obec pripravila zoznam a pozvali tých, ktorí utiekli z okolitých obcí len s pár vecami a našli tu dočasné útočisko. Väčšinou to boli ženy, ktoré sa musia postarať aj o svoje deti. Okrem balíka potravín a hygienických potrieb, ktoré sponzorovala ADRA Anglicko, sme ženám odovzdali aj špeciálne balíky, ktoré pri príležitosti dňa žien pripravili ženy z nášho centra pomoci

v Trenčíne a akciu pri príležitosti MDŽ nazvali „ženy ženám“. Ukrajinskí dobrovoľníci z centra pomoci v bratislavskom Auparku zase pripravili balíky šatstva. Niekoľkým rodinám, ktoré žijú vo veľmi ťažkých podmienkach a nemajú plynové kúrenie, sme mohli odovzdať aj piecky na tuhé palivo, ktoré zase sponzorovala ADRA Japonsko. Keď takto pospájame sily a zdroje, môžeme pomáhať najúčinnnejšie, a to je vlastne cieľ.

Je ťažké počúvať príbehy týchto ľudí. Mnohé ženy majú svojich mužov na fronte a denne čakajú nejakú správu, niektoré sú už vdovy... Z dedín, kde prebiehajú prudké boje, sa dočasne uchýlili sem do mestečka Jampiľ, len pár kilometrov do vnútrozemia, kde

sa cítia relatívne bezpečne. Hovoria, že nevedia, či ich domy ešte stoja, alebo vedia, že už zhoreli či sú bez strechy, a niet sa kam vrátiť. Nutne potrebujú podporu a psychologickú pomoc, pretože už je toho na ne naozaj priveľa. A prečo neodišli? „Tu v tomto kraji sme doma. Nemáme kam ísť. Čakáme, kedy sa to skončí, a zase sa vrátíme domov. Verím, že náš dom bude ešte celý...“ povedala nám pani Daria, ktorá je z neďalekej dediny Družba ležiacej na hraniciach.

Sprievodcu nám robí Valentín, veselý starší pán v maskáčoch. Až neskôr vysvitlo, že je v jednej osobe koordinátorom ADRA, miestnym kazateľom cirkvi adventistov a slúži aj ako vojenský kaplán v nemocniciach pri lôžku chorých a ranených. „Som strašne unavený, je to hlavne psychicky veľmi náročné dennodenne žiť v tomto strese. Ale sme tu a pomáhame, ako sa len dá.“ Pozná miestne pomery, riziká ale hlavne potreby ľudí. Každý ho tu pozná a aj vojaci na kontrolných postoch ho úctivo zdravia. Vďaka tomu náš malý konvoj ADRA prechádza bez problémov tam, kam by sme sa za iných okolností len ťažko dostali.

Modlitebňu cirkvi adventistov v meste Šostka premenil na centrum pomoci a humanitárny sklad. Priviezli sme plný kamión humanitárnych balíkov, ktoré zabalili naši dobrovoľníci

v Trenčíne vďaka donorovi Japan Platform. Ako to do ich modlitebne pomesíme? „Nebojte sa, miesta máme dosť. Na prízemie vmestíme celý kamión a druhý do sály na poschodí...“ uisťuje nás Valentín. Miestny zbor CASD má okolo 60 členov, ale ostali tu už len starší ľudia. Mladí utiekli do bezpečia. Napriek tomu prišlo asi 20 mladých ľudí – dobrovoľníkov a ručne sme za pár hodín vyložili 20 ton pomoci. Medzitým znova hučali sirény, ale nikto na ne nereagoval. Už si zvykli ignorovať ich. Do zotmenia bol kamión prázdny. Veriaci sa s nami rozlúčili modlitbou na začiatok soboty a my sme sa snažili čím skôr opustiť oblasť a prespať v Buči, kde je teraz relatívne bezpečne. Naši spoluveriaci tu však ostali a najbližšie dva týždne budú venovať distribúciu pomoci do obcí na frontovej línii. Nestažujú sa a ani nemudrujú o príčinách a vinníkoch tejto hroznej vojny. „Pán Boh nás postavil do tejto situácie, tak tu zostávame a pomáhame tým, ktorí to najviac potrebujú. A ďakujeme Bohu, že poslal aj vás...“ povedal nám Valentín.

Sme radi, že sa pomoc dostala až sem. Je to ďaleko, všetko je veľmi zložité, ale keď vidíme potreby a týchto obetavých ľudí, dáva nám to zmysel. Ďakujem všetkým vám, ktorí našu službu podporujete.

Naša farma v Ugande získala posilu

Stanislav Bielik, riaditeľ ADRA Slovensko

Našu monitorovaciu cestu do Ugandy sme spojili s uvedením novej dobrovoľníčky, Aničky, ktorá do ADRA Uganda prišla vďaka projektu SlovakAID. Začala pôsobiť v utečeneckom tábore Kyaka II, v ktorom máme farmu a už niekoľko rokov učíme ľudí, ako sa uživiť z vlastnej záhrady. Tu dostala príležitosť naplno využiť svoje skúsenosti z domu, kde sama chová kravy, ovce, kozy, sliepky, pestuje zeleninu... A okrem toho je aj učiteľka, čo môže využiť pri práci s miestnymi deťmi, ktorých tu je všade naokolo neúrekom.

S lávnostne sme ukončili ďalší tréningový rok a odovzdali certifikáty päťdesiatim absolventom. Každý z nich odovzdáva svoje skúsenosti ďalším minimálne desiatim susedom. Takže v tomto cykle sme pomohli viac ako 500 rodinám založiť si záhrady a postarať sa o svoje živobytie.

Medzitým sme na farme zozbierali úrodu kukurice. Tento rok sme ju už nepredali, ale kúpili sme im mlyn, aby si mohli mlieť kukuričnú múku na kašu, ktorá je tu základom výživy detí.

Dve miestne školy, ktoré podporujeme, sú jediné v okolí, ktoré deťom okrem vzdelania dajú každý deň aj teplý obed.

Pokiaľ sa chcete pripojiť a spolu s nami kŕmiť deti, navštívte na webe www.adra.sk náš HELPshop, kde môžete sponzorovať stravu pre školáka za 12 eur na mesiac.

Ďakujeme všetkým vám, ktorí systematicky podporujete našu službu a staráte sa spolu s nami o to, aby bolo na tomto svete menej biedy, hladu a utrpenia.

Okultní hrozby dnešní doby: Jen len!

Daniel Gomola, kazatel Moravskoslezského sdružení CASD

Představme si, že by nás někdo ve sboru začal přesvědčovat – s apelem na naše zdraví a věrnost Božím požadavkům –, abychom se zbavili svého dosavadního šatníku a veškeré své oblečení vyměnili za stoprocentně lněné. Koneckonců v Lv 19,19 stojí Boží příkaz: „Nebudeš nosit šaty utkané z dvojího druhu vláken.“ A obdobně i v Dt 22,11: „Nebudeš si oblékat tkaninu ze směsi vlny a lnu.“

Tento trend začíná válcovat křesťanskou scénu mladých lidí, jakož i scénu příznivců New Age na Instagramu a TikToku. Mimo sociální sítě se s tímto fenoménem v ČR zatím ještě nesetkáme. Vezme-li si však úzký segment e-shopů zaměřený na lůžkoviny a oblečení příklad z těch zahraničních, jak se často děje, pak na něj možná za pár měsíců v osekané formě narazí i ti, co sociálním sítím neholdují. Stojí za ním rebecin, tj. manželka rabína, jménem Heidi Crawford-Yellen, jež studovala na adventistické škole Loma Linda (LLU) v Kalifornii a zde i žije (Escondido). Ostražitost a chuť kriticky a biblicky poměřovat její závěry, jež si za chvíli ukážeme, by mohly u některých lidí poněkud oslabit trojí zjištění, totiž že (a) často (především na sociálních sítích) zveřejňuje výroky Ellen Whiteové, (b) má dva doktoráty (z toho

jeden z teologie), (c) nadšeně propaguje holistický přístup ke zdraví NEW START a též hebrejskou medicínu, jak je (v náznacích) zakotvena v Tóře.

S čím tedy konkrétně rebecin Heidi Yellen přišla? V roce 2003 došla k přesvědčení, že bychom se měli oblékat jen do lnu – vychází tak z Gn 3,21, kde Bůh přioděl Adama a Evu po jejich pádu (odmítá tradiční překlad spojení לְבָשׁוּ כִּימֵת קִיָּץ jako „kožené suknice“ a tvrdí, že správný výklad daného spojení je „lněný oděv světla“). Následně ve svých článcích operuje s energiemi a frekvencemi. Fyziky znalým čtenářům se omlouvám za bolest, kterou jim následující řádky způsobí: Frekvence lidského těla, tvrdí Heidi Yellen, je mezi 70–90, při nemoci klesá pod 50, trpí-li člověk nevyléčitelnou nemocí, má méně než 15. Len má frekvenci 5 000 Å (angströmů), stejně jako i vlna. Nosí-li je člověk zároveň, jejich frekvence se vyruší a člověk se dostává na nulu. Jak to?

Energetické pole se má u vlny údajně pohybovat zleva doprava, zatímco u lnu zprava doleva. Výsledná nula je pro člověka škodlivá. Důvod? Čím vyšší frekvence materiálu, tím více uzdravující energie tělo přijímá. Proto Bůh člověku podle Heidi Yellen přikázal, aby vlnu a len nenosil zároveň. Jejím závěrem je tudíž nejen to, že máme nosit lněný oděv, nýbrž i to, že je kvůli energii, kterou předává či vyzařuje, léčivý (viz kupř. svědectví v časopise „Hebrews Today“ z Q1 roku 2013, který se svým manželem vydává a volně nabízí i v PDF).

Tolik tedy ve zkratce, co se snaží předat světu v rámci židovského, či ještě přesněji kabalistického konceptu „tikkun olam“ (v češtině „náprava světa“). Náš adventistický akronym „NEW START“ přetavila do jiného, a sice „GOD’S PLAN“, a rozšířila jej o další principy schované za akronymy

mem „LATTER RAIN“, jenž vychází z knihy Leviticus. Ono „L“ v „LATTER RAIN“ (česky: pozdní déšť) odkazuje na „linen garments“ (česky: lněný oděv).

Nyní několik informací, které by mohly pomoci udělat si na celou záležitost vlastní názor:

Heidi Yellen tvrdí, že ona sama i její manžel zažili Boží nadpřirozený zásah do svých životů. Její manžel měl mít vidění, ve kterém spatřil satana řídicího autobus plný lidí z různých národů, na kterém bylo napsáno „chybné biblické překlady“, zatímco ona sama slyšela Boží hlas s narážkou na Mt 17,27, jenž jí několikrát řekl: „Heidi, dal jsem ti zlatou minci z ryběch úst.“ Následně

ji Bůh doslova fyzicky přemístil, aby si v pokoji všimla starobylé hliněné nádoby, kterou dostala za zvláštních okolností před několika lety, a nevěděla, co s ní. Dal jí vědět, že její

hodnota převyšuje 3 miliony dolarů. Když se se svým zážitkem svěřila své nejlepší kamarádce, dozvěděla se, že i ona v danou dobu slyšela Boží hlas, který jí řekl, že jde o svatou nádobu, kterou vytvořil sám Bůh a kterou používal Áron před více než 3 300 lety. Ona má být onou zlatou mincí (židovská šifra), která se zachovala po celá staletí a o které je řeč v Mt 17,24–27.

V židovské mystice má být nádoba many dlouho očekávaným artefaktem a spolu s červeným pláštěm, do kterého byla nádoba zabalena, když ji Heidi Yellen před x lety získala, též znamením příchodu proroka Elijáše. Vnímají se

Heidi Yellen došla k přesvědčení, že bychom se měli oblékat jen do lnu a že len je kvůli energii, kterou předává či vyzařuje, léčivý.

tedy s manželem jako Bohem speciálně povolání k dílu, které konají. Ve své práci nazvané *Manna Code: There's Fishy Business Going On! Misunderstood Instructions of the Holy Scriptures* a uveřejněné na Academia.edu vysvětlují, jak nalezená nádoba se svým nápi-

Výklady Ellen Whiteové, které nezapadají do její teologie, pomíjí.

sem poskytuje klíč k správné interpretaci Bible a odhaluje, v čem a proč jsou dosavadní biblické překlady lživé. Po „správném“ překladu a „správné interpretaci“ samozřejmě člověk dojde k celé řadě nových poznatků, mezi nimiž je i ten, že bychom se měli oblékat výhradně do lněného oděvu, jak si Bůh od počátku přál a jak ke své škodě a k jeho potupě prozatím nečiníme.

Výklady Ellen Whiteové, které nezapadají do její teologie, pomíjí (kupř. oděv, který Bůh dal Adamovi a Evě po pádu do hříchu), zatímco jiné přetáčí tak, aby její závěry podpořily (kupř. ty o objeveném artefaktu – viz její

interpretaci MS 75 1905 na s. 18–19 ve výše zmíněném díle „Manna Code“).

Vztahy mezi Heidi Yellen a naší církví silně narušilo založení instituce „The Federation of Jewish Adventist Society“. Církev ji požádala, aby v daném názvu nepoužívala ochrannou známku „Adventist“, neboť její instituce nemá s naší církví nic společného (lidé pak mají za to, že její aktivity církev zaštiťuje a schvaluje). Neochota Heidi a jejího manžela, kterým je rabín Ben-Hayil Yellen, ustoupit vedla v roce 2008 až k právnímu sporu.

Dříve zmíněné frekvence změřil pro Heidi Yellen tajemný Ivanne Farr na tajemném přístroji zvaném Ag-Environ, který sestrojil tajemný Bob Graham (mnoho štěstí každému, kdo se bude snažit o trojici „tajemných“ najít něco víc).

Její světonázor a přístup k Bibli ji řadí k velmi problematickému hnutí tzv. „židovských kořenů“ (z angl. Hebrew Roots Movement = HRM), které ruší křesťany vnímanou rovnováhu mezi Starým a Novým zákonem, především v interpretaci platnosti jednotlivých příkazů v Tóře (kupř. svátků a obřizky).

Předpoklad, na němž Heidi Yellen staví, zní, že každá látka či předmět má svou jedinečnou frekvenci a vytváří elektromagnetické vlnění, které se dá změřit a využít; tento předpoklad v podobě, v jaké je Heidi Yellen druhým předkládán, je samozřejmě chybný, a co víc – lživý.

Ve svém časopise *Hebrews Today*, zmíněném výše, píše na str. 4, že „Nositel Nobelovy ceny Dr. Otto Warburg identifikoval charakteristické frekvence u běžné populace mezi 70–90. Všechny výsledky s hodnotami nižšími než 50 představovaly charakteristické frekvence chronicky nemocných. Veškeré hodnoty nižší než 15 byly spojeny

s těmi, u kterých byla diagnostikována nevy léčitelná nemoc, jakou je třeba rakovina.“ Realita je taková, že německý biochemik Otto Warburg (1883–1970), jímž svou teorii zaštituje, sice byl laureátem Nobelovy ceny za fyziologii a medicínu, kterou získal v roce 1931, avšak nic takového, co Heidi Yellen popisuje, nikdy neproněs ani nenapsal. Její způsob práce s informacemi vzbuzuje poměrně velké otázky ohledně toho, za jakých okolností a zda vůbec získala své dva doktoráty, jež vedle svého jména uvádí.

Zpět však k zmíněnému předpokladu: Ten je využíván ve velkém kupř. v alternativní metodě, nazývané „biorezonance“. Ta tvrdí, že přístrojem (kupř. BICOM Optima) lze přiložením vstupních elektrod nasnímat patologické frekvenční vzorky pacienta, v přístroji je upravit do terapeutických frekvencí, kterými se následně pacient ošetří skrze přiložení tentokrát výstupních elektrod. Tím má třeba biorezonance pomoci při odvykání od kouření. Avšak nepomůže, jak poměrně odvážně zkonstatovala Veronika Šikolová ve své kapitole „Biorezonance“, jež je součástí publikace „Závislost na tabáku: epidemiologie, prevence a léčba“, vydané nakladatelstvím ADAMIRA, s. r. o., v roce 2013.

Pojďme si to shrnout: Tento článek nebrojí proti lnu. Pokud si někdo z nás chce koupit na sebe něco ze lnu, nechť tak učiní. Článek se snaží pouze upozornit na to, že Heidi Yellen čerá vody sociálních sítí, jejichž algoritmy ženou reelsy o jejím „objevu“ do myslí milionů jak mladých křesťanů, tak i nevěřících či konzumentů obsahu New Age, neboť i těm se koncepce o existenci uzdravujících frekvencí čehokoliv hodí (viz třeba zmínku na účtu @hxmxz_ na Instagramu, jenž má k Q1/2024 683 tisíc sledujících).

Na jednu stranu může příspěvek s její tezí „Nosme jen lněné oblečení, jak si Bůh přál a přeje – posílí to naše zdraví a duchovnost!“, opírající se o teorii frekvencí, vyznít velmi pozitivně: Konečně máme pro svět nějaké vysvětlení pro nejasné Boží příkazy z Lv 19,19 či Dt 22,11, které by mohly zvýšit důvěru našich nevěřících přátel v Boží slovo.

Na druhou stranu máme před sebou velmi pochybnou osobu zaštitující se okultismem, esoterikou a pseudovědou. Chytne-li se člověk jejího závěru a začne se sytit dalším obsahem, který produkuje, nebude trvat dlouho, než odvrhne svou Bibli (pro její cíleně „zfalšované“ překlady), církev (pro její schvalování cíleně „zfalšovaných“ překladů a prosazování teologie a principů, jež z nich vycházejí)

a začne hledat alternativu v esoterice a židovské mystice, kterou do svých článků Heidi Yellen mistrně vplétá.

A navíc: lidé, kteří nejsou podrobně zasvěceni do tématu a nevěřící mladí lidé si její výplod k naší škodě dost dobře mohou spojit s Církví adventistů sedmého dne, a to pro asociaci s Loma Lindou, Ellen Whiteovou, důrazem na sobotu, desátky apod.

Závěrem: Internet je barevný a plný bizárů, ne vždy však nutně pro všechny konzumenty na první pohled patrných, a proto budme vděční za biblické pokyny, nabádající v duchovní sféře k ostražitosti – 1Te 5,21; Př 14,15; Sk 17,11 či 1J 4,1 –, a radostně se jich držme.

Tento článek
nebrojí proti lnu.
Pokud si někdo
z nás chce koupit
na sebe něco ze
lnu, nechť tak
učiní.

Německo

Pavel Novotný

Obyvatelstvo: 83 278 000 obyv.; Germáni 88,3 %; ostatní Evropané 5,9 % (Slované 2,6 %, Italové 1 %, Řekové 0,7 % aj.); další 5,8 % (Turci 3 %, Romové 0,6 % aj.).

Náboženství: křesťané 64,2 % (z toho řím. kat. 48,5 %, protestanti 45,2 %, pravoslavní 4,7 %, ostatní křesťané 1,6 %), nevěřící 30,5 %; muslimové 4,4 %; buddhisté 0,3 %; židé 0,2 %; hinduisté 0,1 %; ostatní 0,3 %.

Adventisté s. d.: 34 092 členů; 2 443 obyv. na 1 adventistu; poměr k ČR 59 %, poměr k SR 102 %; úbytek za posledních 10 let –3 %.

Germánské kmeny, jejichž jména někdy znějí při výkladu Danieleova prorocství, Karel Veliký a Svatá říše římská, křižáci, Kostnický koncil, Luther, zimní král Friedrich, čeští exulanti, nacismus a šoa, Stasi – to jsou jenom některá z témat, která musíme přeskocit, protože i pro vyprávění o příběhu Církve adventistů sedmého dne v Německu máme omezený prostor.

Adventistická misie mezi Němci začala v USA. V roce 1872 založili vlastní sbor ve městě Watertownu ve Wisconsinu.¹ Georg Roth-Steiner, rodák z Württemberska, se stal ve Švýcarsku jedním z prvních evropských adventistů a v Tramelanu založil první sbor církve adventistů v Evropě.

Už v 50. letech 19. století došel J. H. Lindermann studiem Bible k přesvědčení, že Ježíš Kristus brzy přijde.

¹ Watertown Republican, 8. 7. 1872; citováno <http://www.watertownhistory.org/Articles/GermanAdventist.htm>

V roce 1867 dospěl stejnou cestou ke svěcení soboty. Kázal o tom, vydával pamflety a založil čtyři skupiny stejně věřících v okolí Wuppertalu. Jistý toulavý žebrák donesl zprávu o Lindermannových sobotářích ke švýcarským adventistům. Navázali vzájemné vztahy a v lednu 1876 bylo osm z nich v Solingenu přijato do církve adventistů. Zanedlouho tam vznikl první sbor s asi 25 členy. Zakrátko se ve Vohwinkelu zformoval druhý sbor složený z Lindermannových nejbližších příbuzných.

Ellen Whiteová během svých cest po Evropě v 80. letech 19. stol. opakovaně cestovala přes Německo. Navštívila místa spojená s reformací a zajímala se o jejich příběhy. Na sklonku svého evropského pobytu, v květnu 1887, zavítala do Gladbachu a také do Vohwinkel. Zdejší sbory našla v nedobré rozpoložení. Vládla v nich ostrá kritika a lidé se neměli rádi.

V noci před sobotou ve Vohwinkelu měla sestra Whiteová vidění. Ve shromáždění seděl v jejím snu v temném koutě cizí muž. Starší sboru mluvil přísně, snažil se někoho urazit a ranit a cizinec měl ve tváři smutný výraz. Nakonec vstal a oslovil shromáždění hlasem plným zármutku a slz. Upozornil je, že jim chybí láska, že nemají jeden s druhým trpělivost, jakou od nich Bůh očekává. Napomenul je, že se mají jednou rukou držet Boha a druhou chybujícího hříšníka a přitahovat ho ke Kristu. Mají se s ním přitom modlit, plakat, soucítit, milovat ho a nikdy ho neopustit. Když se cizí muž posadil, zaskvítilo na něj světlo a všichni užasli. „To je Ježíš! To je Ježíš!“ říkali jeden druhému. Začali vyznávat hříchy a plakali. Pak se ale zaradovali a přijali od Ježíše pokoj.

Vznik církve v Německu dal nové podněty adventismu, hlavně tomu

evropskému, ale zpětně i americkému. Při výkladu prorocství z knihy Daniel byla najednou církev daleko blíže dějinným událostem sporu dobra a zla. Prsty sochy z Daniela 2 i krále Jihu vztahovali Němci na vlastní dějiny, stejně jako leccos z velkého sporu v průběhu křesťanských dějin. Evropský pobyt ovlivnil obsah knihy Ellen Gould Whiteové *Vítězství lásky Boží*. Text ovlivnili překladatelé knihy do němčiny, kteří s ní kapitoly pojednávající o evropské reformaci konzultovali. Rozšířila tu i kapitolu o Janu Husovi. A nezůstalo u minulosti. Vždyť období rozmachu adventismu se kryje s dobou Karla Marxe a německých komunistů. Jestli Amerika o naplňovaných prorocstvích mluvila, Německo cítilo, že je na vlastní kůži prožívá.

Nejvýraznější postavou raného německého adventismu byl Ludwig Conradi (1856–1939). Narodil se

Říšský sněm v Berlíně

v Karlsruhe. Začal studovat v katolickém kněžském semináři, ale v 17 letech odešel do Ameriky. Tam se stal adventistou. Za 18 měsíců absolvoval čtyřleté studium teologie v Battle Creeku a přitom si ještě vydělával na živobytí a intenzivně se věnoval evangelizaci mezi německy mluvícími přistěhovalci. V roce 1886, už ověnčený úspěchy v práci s americkými Němci, se vrátil do Evropy. Tam byl hned zpočátku k ruce Ellen Whiteové, pro kterou překládal a spolupracoval s ní. Na rodném kontinentě sloužil mnoho let – kázal, organizoval sbory a napsal řadu knih. Jako evangelista i organizátor se zasloužil o položení základů církve v mnoha evropských zemích.

Conradi byl jedním z hlavních průkopníků *européizace* adventismu. Snažil se zbavit církev stigmatu „americké sekty“. Viděl adventismus v kontextu německého pietismu a nevynechal příležitost, aby hojně citoval Luthera.² Europeizace se adventistům na starém kontinentu vyplatila. V roce 1883 měla církev v celé Evropě 223 členů. A církev v Německu stále rostla. Když začala 1. světová válka, bylo v Německu 35 146 adventistů.

L. Conradi stál v roce 1889 u zrodu církevní organizace v Německu se sídlem v Hamburku. Stál i za založením misijní školy ve Friedensau nebo nakladatelství Advent-Verlag v Hamburku.

Tam se na začátku 20. století tiskly i první adventistické knihy v češtině a slovenštině. Conradiho působnost ale daleko přesahovala hranice Německa. Od roku 1901 byl pověřen vedením díla v celé Evropě s výjimkou Britských ostrovů a Skandinávie. Jeho zodpovědnost sahala do Ruska, a dokonce až na Blízký východ.

Zatímco většina katolických i protestantských misionářů se tam soustředila na službu mezi Evropany nebo evropsky vzdělanými křesťany, Conradi byl přesvědčen, že je potřeba zaměřit se na daleko početnější domorodé obyvatelstvo a je třeba, aby se misionáři důkladně seznámili také s islámem. Conradi se nedal zastavit, ani když ho na Krymu na čtyřicet dní vsadili do vězení kvůli „judaizaci“, ani když ho vypověděli z Rumunska, Osmanské říše a Maďarska a bezpočtukrát ho konfrontovala policie. Napsal také několik stěžejních knih a mnoho brožur a článků na biblická témata i popisů svých misijních cest.

Postupem let sílily Conradiho neshody s učením církve adventistů. Na očištění svatyně v roce 1844 měl svůj vlastní názor a věřil, že události na Blízkém východě toho roku byly naplněním proroctví z Daniela 8,14. Trojandělské poselství ze Zjevení 14 podle něj naplnili reformátoři, převážně v 16. století. Za vznikem církve adventistů neviděl žádné konkrétní Boží vedení, natož naplnění biblického proroctví. V roce 1891 svých postojů litoval, napsal omluvný dopis sestře Whiteové a smířil se s církví. V průběhu let se ale ke svému dřívějšímu učení vrátil a přestal také věřit v inspiraci Ellen Whiteové.

Conradiho autorita a vliv byly tak velké, že teprve v roce 1931 se vedoucí práce v Evropě konečně odhodlali

² Conradi, L. R.; Proroctví a dějiny světové; Adventní nakladatelství, Praha a Brno, 1921; str. 6.

postavit se tváří v tvář jeho učení. Opakovaně dostal příležitost svoje postoje vysvětlit a obhájit, ale církev jeho závěry nepřijala. V roce 1932, ve věku 76 let, opustil Ludwig Conradi církev adventistů. Zanedlouho se stal vedoucím misie baptistů sedmého dne v Německu. Jeho syn a snacha v církvi adventistů zůstali.

V Německu, podle nejstarších dochovaných zpráv buď v Hamburku, nebo v Hannoveru, byl do církve adventistů přijat i první český adventista Antonín Šimon. Odešel pak do rodné země a založil v Praze první adventistický sbor v českých zemích a jeden z prvních v Rakousko-Uhersku. Ludwig Conradi vysluhoval jako vůbec první adventistický kazatel Večeří Páně v českých zemích a zasadil se o první vydání knihy *Cesta ke Kristu* v Pardubicích. První kazatel v českých zemích a v Rakousku J. P. Lorenz byl také Němec, narozený ale v německé osadě Messer v carském Rusku.³

V roce 1899 založili adventisté nejenom teologickou školu, ale celou vesnici Friedensau. Od začátku byla centrem adventistického školství v Evropě a dodnes patří mezi nejdůležitější adventistické školy na kontinentu. Vedle teologického semináře škola vychovávala také zdravotní sestry, učila řemesla a jak vést domácnost. Vedle dílen tu byla i továrna na zdravou výživu a sanatorium. Už před 1. světovou válkou tu studovalo okolo 250 studentů, kteří se z Friedensau rozcházeli jako misionáři nejenom po Německu, ale do celé Evropy, Ruska, na Blízký východ, do Indonésie nebo do německých kolonií tehdejší Afriky. Absolvent školy, rakouský Čech Vilém Lešovský, sloužil kromě Československa a Rakouska také v USA,

Sýrii a Íránu. Po 2. světové válce obsadila Friedensau Rudá armáda, ale v roce 1947, na žádost sasko-anhaltské vlády, ji vrátila adventistům. Stala se tak první církevní školou v sovětské okupační zóně, které byla povolena činnost.

Od roku 1949 je vysokou školou a po celou socialistickou éru se tam pro kazatelskou práci vzdělávali studenti

z východní Evropy i z Afriky. V září 1990 obdržela škola ve Friedensau státní akreditaci. V současnosti nabízí studium ve společenských vědách, teologii, psychologickém poradenství, muzikoterapii a zdravotnických oborech. Škola cíleně vychovává nejenom kazatele, ale i misionáře.

První adventisté čelili dvěma významným překážkám. První byla povinnost posílat děti v sobotu do školy, druhou povinná vojenská služba. Porušení obou se trestalo vězením. První otázku si němečtí adventisté vyřešili kompromisem – způsobem, který se jim stal později osudným. S vládou se dohodli, že děti budou sice v sobotu chodit do školy, ale budou si tam moct číst Bibli. Na otázku vojenské služby nenašli

V roce 1899 založili adventisté nejenom teologickou školu, ale celou vesnici Friedensau.

Hamburk

³ ed. Neufeld, Don; Seventh-day Adventist Encyclopedia; Hagerstown, USA; 1976; str. 363, 364, 814.

jasnou odpověď, ale v praxi nacházeli vojenští lékaři až do vypuknutí 1. světové války na adventistických brancích podezřelé množství neduhů, které jim bránily ve vykonávání vojenské služby.⁴

Světová válka přinesla adventistům ještě jiný problém. V Hamburku sídlila Evropská divize církve, ale s vypuknutím války se stalo cestování do Německa téměř nemožné.⁵ Tím začal ústup Německa z vedoucí pozice adventismu v Evropě.

Adventisté ve světě se obecně rozhodli pro nebojovou spolupráci s armádou. Oficiálně tuto pozici vyjádřila církev v roce 1863. V Evropě se představitelé církve snažili najít odpověď na

Adventisté ve světě se obecně rozhodli pro nebojovou spolupráci s armádou.

otázku vojenské služby od roku 1885. Neshodli se a nakonec nechali odpověď na svědomí jed-

notlivých členů, jak ostatně doporučovala i Ellen Whiteová. Tři tisíce z 15 tisíc německých adventistů dostaly povolávací rozkaz.⁶ Většina adventistů schopných vojenské služby do armády nastoupila, ale usilovali o zařazení na místa, kde nemuseli používat zbraň – jako medicí, v zásobování nebo jako administrativa. Odmítali také sloužit v sobotu (mluvili o ní jako o „čase míru“). Někteří kvůli sobotě strávili léta v přísném vězení. Před vojenskými soudy většinou vypověděli, že kdyby

byla jejich vlast napadená, bojovali by, a to i v sobotu. Odmítali se ale účastnit útočné války.

Těm, kdo se rozhodli, že nebudou bojovat, značně přitížila ztráta podpory církve. Předseda Východoněmeckého sdružení na začátku války znervózněl, narychlo svolal představitele církve, kteří byli přítomni v Berlíně, a po rychlé poradě s nimi zaslal německému ministerstvu války písemné prohlášení, že adventisté se bojů zúčastní se zbraní v ruce, a to i v sobotu. Členy a kazatele to naprosto zaskočilo, protože vždycky učili, že účast ve válce znamená téměř nevyhnutelně porušení čtvrtého i šestého Božího přikázání.⁷ Jiní vedoucí ale vyvinuli veliké úsilí, aby přesvědčili členy církve, že starozákonní nutnost válek a ochoty věřících zabíjet je stále stejně platná. Nerozpakovali se rozejít v tomto bodě s učením světové církve.⁸

Mnoho členů vyjádřilo obavy a neshodou vznikl z toho rozkol, jehož důsledky trvají dodnes. Většina branců uposlechla vedení a sloužili se zbraní v ruce, zdaleka ale ne všichni. Řada adventistů se i navzdory obrovskému nátlaku z různých stran snažila na vlastní pěst dostat se v armádě na místa, kde by mohli lidské životy zachraňovat, ne ničit. V armádě a v jednotkách Červeného kříže sloužili jako zdravotníci, nosili raněné, tlumočili, pracovali v kuchyních nebo jako strojvedoucí. Modlili se s kamarády, vyučovali z Bible, rozdávali náboženské traktáty a v sobotu konali bohoslužby, ať už sami, nebo s ostatními věřícími.

⁴ Schwarz, Richard W. a Greenleaf, Floyd; *Light Bearers: A History of the Seventh-day Adventist Church*; Pacific Press, Nampa, USA, 2000; s. 212–213.

⁵ Editor Neufeld Don F.; *Seventh-Day Adventist Encyclopedia*; Review and Herald, Silver Springs, USA, 1996.

⁶ <https://advent-verlag.de/nachrichten/dialog-zwischen-siebenten-tags-und-reform-adventisten-in-den-usa>

⁷ King, Christine E.; *The Nazi State and the New Religions: Five Case Studies in Non-Conformity*; Edwin Mellen Press, New York, USA, 1982; str. 110.

⁸ Plantak, Zdravko, Dr.; *The Silent Church, Human Rights and Adventist Social Ethics*; St Martin's Press, New York, USA; 1998; str. 17.

Rozkol vedl ke vzniku takzvaného reformního adventistického hnutí. Reformisté považovali službu v armádě za přípustnou, ale jedině beze zbraně.⁹ Byli přesvědčeni, že světová válka je kulminací dějin a svým příchodem ji ukončí sám Kristus. Vypočítali dokonce nový čas Kristova návratu na jaro 1915. Proto také měli postoj k válce přímo spojený s otázkou spasení.

Na konferenci Evropské divize v lednu 1923 uznali představitelé německé církve, že se mýlili, a přijali postoj celosvětové církve. Toto prohlášení ovšem oslabilo vyjádření, podle kterého sice církev nesouhlasí s používáním zbraní proti člověku, ale každý jednotlivý člen církve má „absolutní svobodu sloužit svojí vlasti, v každém čase a za všech okolností, v souladu s tím, co mu diktuje jeho osobní svědomí“. Toto prohlášení vedlo k opakování situace během 2. světové války.¹⁰

Conradi se, i přes předchozí oficiální omluvu a přiznání chyb, znovu snažil při jednání s reformisty ospravedlnit postup německé církve v otázce účasti ve válce, což logicky situaci ještě zhoršilo.¹¹ Vedení církve doporučilo sborům vyloučit stoupence opozice z církve. Mnozí reformisté skutečně byli vyloučeni, i když velká část přes nesouhlas v církvi zůstala nebo se do ní později vrátila. V červenci 1925, na vlastní konferenci v durynském městě Gotha, oficiálně vzniklo Reformní hnutí adventistů sedmého dne.¹² O církvi adventistů mluví jako o Babylonu a je charakteristické i tím, že odmítá účast ve volbách.

V květnu 2014, v rámci připomínky 100. výročí vypuknutí 1. světové války, se adventisté k tématu vrátili. Na konferenci na dané téma ve Friedensau pozvali představitele obou v současnosti existujících křídel adventistického reformního hnutí. Zástupci církve adventistů se omluvili jak za prosazování boje se zbraní, tak za postoj vůči reformistům. V prohlášení církve mimo jiné stojí: „Dnes uznáváme a vyznáváme, že v těchto konfliktech naši otcové často nejednali v duchu lásky a smíření podle Ježíšova příkladu. Z obavy o další existenci společenství byly dávány rady, které byly v rozporu s Božím slovem a vedly k rozdělení a hlubokým ranám... Přestože nikdo z tehdejších účastníků již dnes nežije, omlouváme se jejich dětem a potomkům a oběma existujícím skupinám reformačního hnutí za naše selhání. Z naší bolestné a trýznivé historie jsme se poučili, že Boží děti jsou povolány být lidmi míru a odmítají všechny formy násilí vůči nevinným.“ Představitelé reformistů omluvu přijali.¹³

Pokračování příště.

Přístav
v Ham-
burku

⁹ Schroder, Corrie; Seventh Day Adventists; UCSB Oral History Project, 2002.

¹⁰ Sicher, Erwin; Seventh-day Adventist Publications and the Nazi Temptation; str. 12.

¹¹ Schwarz, Richard W. a Greenleaf, Floyd; Light Bearers: A History of the Seventh-day Adventist Church; Pacific Press, Nampa, USA, 2000; str. 620.

¹² SDARM Good Way series, study 13, The SDA Reform Movement Origin; <http://www.asd-mr.org.br/sdarm/way/gws-13.htm>; 2002.

¹³ Adventist News, květen 2014; Adventist Leaders in Germany Apologize for World War I Stance.

Potřebujeme se navzájem

Marek Jonáš, kazatel Českého sdružení CASD

Asi každý z nás byl někdy v církvi s něčím nespokojen. Součástí mé práce jako kazatele je, že se často setkávám s povzdechy a námitkami lidí, kteří jsou s něčím nespokojeni. A tam, kde je problém, je často označen i viník. A právě poměrování a hledání viníka nás vede k tomu, že se navzájem stáváme soupeři.

Naše církev stojí v současnosti před celou řadou výzev. Neroستeme zdaleka tak moc, jak bychom si přáli, naše členská základna stárne, bojujeme o mladou generaci. Snažíme se udržet kvalitní a pestrý sborový život, a přitom narážíme na různé představy lidí a nechť mnohých přiložit ruku k dílu. Klademe si otázky o budoucnosti a přemýšlíme, jak by církev měla reagovat na aktuální problémy ve společnosti, které se nutně přelévají také do církve.

Někteří mají za to, že za současnou situaci může vedení církve, protože nevede církev správně, jiní mají za to, že kořenem všeho zla jsou kazatelé, kteří už nejsou takoví, jako byli kazatelé dříve. Další mají pocit, že si za to můžou sami členové svým úzkoprsým chováním nebo pasivitou. Mohl bych pokračovat do nekonečna. Mnozí mají

za to, že kdyby se konečně identifikoval viník všech problémů a řádně se potrestal, věci by se konečně vrátily do normálních kolejí a všechny problémy by se konečně vyřešily.

Přehazujeme si mezi sebou horký brambor viny, jenže k řešení to nevede. Naopak to mezi námi buduje příkopy a zdi nedůvěry a opovržení. Jedny zavrhneme jako příliš konzervativní, jiné zavrhneme jako příliš liberální, jiné zavrhneme jako málo zbožné, další zavrhneme jako příliš zbožné, pro jiné najdeme nálepku kverulantů a další označíme pro jistotu jako úplné hereetiky, které bychom měli nejspíš hned vyloučit, a to často proto, že říkají něco, co je nám prostě jen nepříjemné nebo tomu nerozumíme.

Existuje mnoho důvodů, kvůli kterým mezi sebou nacházíme rozdělení. Často dokážeme udělat náboženský problém i z věcí zcela nenáboženských a zteologizovat problémy zcela všední. Hledání viníka často vede k přesvědčení, že ti druzí v církvi nejsou tak úplně v pořádku, že je potřeba je nějak „napravit“ a že řešení přijde ve chvíli, kdy se právě můj názor stane hlavním proudem, protože přece nikdo není tak „chytrý“ a nerozumí tomu víc než já.

Tento způsob přemýšlení mě v církvi vždycky mrzí. Na druhou stranu musím přiznat, že i já sám jsem k němu nejednou sklouzl. Je to tak snadné a svým způsobem osvobozující. Tento přístup však v sobě nese zásadní problém: zbavuje nás odpovědnosti a možnosti s celou situací něco udělat. Když za všechno vždycky může někdo jiný, tak s tím já sám nikdy nemůžu udělat nic.

Přesný opak je však pravdou. Církve není nějaká abstraktní veličina, kterou někdo řídí tak, že vskrytu tahá za nitky. Církve je skupina lidí, kterou

tvoríme my sami. Každý z nás do církve něco přináší, nebo naopak nepřináší, a vliv každého je minimálně na lokální úrovni cítit. Největším bohatstvím církve jsou její členové. Jako kazatel jsem v církvi našel spoustu vzácných, milých, vlídných a hluboce věřících lidí, kteří na svých bedrech nesou lví podíl toho, že církev vůbec existuje a funguje. Takových vzácných lidí je podle mě v církvi většina, ale často na ně zapomeneme kvůli hrstce potíživců, kteří jsou jen hodně slyšet.

Pokud chceme církev skutečně měnit k lepšímu, je třeba začít u sebe. Je to trochu „vousatý“ princip, ale opravdu nemáme nic lepšího. Jediné, co Bohu mohu dát, je sebe sama. A možná právě díky opravdové změně mne samého mohu pomoci i lidem kolem sebe. Možná že až příliš často jsme se soustředili na změnu lidí kolem nás, a ne na změnu nás samotných. Teprve přijetím odpovědnosti, že já osobně můžu změnit minimálně sebe, můžu začít něco opravdu měnit.

Často čekáme změnu z vnějšku, která přijde skrze rozhodnutí nějakého výboru nebo od vedení církve, ale skutečná změna se děje ve spolupráci s Bohem v nás samotných. Když si pak uvědomím, že já sám potřebuji změnu a Boží pomoc, pak mám mnohem větší pochopení pro bratry a sestry kolem sebe, kteří jsou na stejné cestě jako já, hledají a chybují stejně jako já. Nejsme si totiž navzájem soupeři, ale naopak jsme sestry a bratři, kteří tolik potřebují vzájemnou podporu, odpuštění a vlídnost. Skutečná jednota se nebuduje skrze změnu druhých, ale skrze

Existuje mnoho důvodů, kvůli kterým mezi sebou nacházíme rozdělení.

obět sebe sama ve prospěch druhých. Což je princip ne příliš populární.

Jednoty se totiž na tomto světě dá dosáhnout vesměs jen dvěma způsoby:

Buď skrze pokoření sebe sama a působení Božího Ducha, anebo skrze manipulaci a diktaturu.

Lidé jednoty dosahují buď

proto, že se k ní pod vlivem Božího Ducha rozhodli, nebo protože byli strachem nebo jiným způsobem donuceni.

Ve společnosti kolem nás v posledních letech stále sílí touha po silném lídrovi, který konečně vše napraví. Je to představa jakéhosi politického mesiáše, který vše vyřeší skrze svou čirou

úžasnost. Podobní lídři mají často na všechno odpověď, v ničem se nemylí a všemu rozumějí. Dokážou dát lidem pocit, že jejich komplexní a složité problémy se dají vyřešit triviálními řešeními. Podobné hlasy se žel objevují i v církvi. Někteří lidé se domnívají, že by bylo potřeba přísnějšího metru, tvrdšího zacházení nebo silné osobnosti, která by konečně udělala pořádek. Vlastně chceme spasitele, který nadobro vyřeší všechny naše problémy. Jenže trochu zapomínáme, že Spasitel světa, Ježíš Kristus, se už narodil.

Věřím tomu, že každý z nás si přeje autentickou, smysluplnou a rostoucí církev, ve které Bůh působí. Častokrát je naše touha po této vizi tak silná, že začneme ty druhé považovat za překážku k dosažení této touhy. Začneme se obviňovat a soupeřit. Věřím, že se musíme stále vracet a opakovaně si připomínat skutečnou, autentickou jednotu, kterou však nelze v církvi přikázat nebo vynutit. Opravdová jednota může přijít pouze skrze osobní pokoření pod vlivem Ducha Božího. Církev totiž nezachrání nějaký politický spasil, ale pouze její skutečný vůdce, Spasitel Ježíš Kristus.

Pokud chceme
církve skutečně
měnit k lepšímu,
je třeba začít
u sebe.

inzerce

Ovdovělý bratr, důchodce, by rád poznal osamělou upřímnou sestru. Naděje v Božích rukou. Kontakt je v redakci.

Nepohrdej dnem malých začátků...

Jaroslav „Jerry“ Šlosárek

V letošním roce si budeme připomínat 30. výročí založení Klubu Pathfinder v České republice.

Na kurzu vedoucích pracovníků s dětmi, kterého jsem se před lety jako zástupce Klubu Pathfinder zúčastnil, jsme při jedné aktivitě dostali za úkol najít slovo, kterým bychom sami sebe nejlépe charakterizovali. To slovo

muselo začínat písmenem, jakým začínalo naše vlastní jméno, a následně jsme pak, před celým kolektivem účastníků, měli zdůvodnit, proč jsme vybrali právě tento pojem. Vypadalo to celkem jednoduše, ale 15 minut, které jsme na tento úkol dostali, působilo na naše myšlení mrazivě. Mělo to být rozhodnutí intuitivní a seriózní.

Jaroslav – „J“ – co by mohlo charakteristicky vystihovat mou osobnost? Jak vidím nebo vnímám sám sebe? Nejsem žádná super hvězda. Nemám žádné výjimečné schopnosti. V organizaci Klubu Pathfinder, který jsem na tomto kurzu reprezentoval, jsme byli teprve na začátku... (Náročnou, oficiální registraci jsme už sice úspěšně

zvládli, ale jak se říká: „První vlaštovka ještě jaro nedělá!“)

Jak se mám představit?

Jednu variantu za druhou odmítám jako nevhodnou a čas se krátí. A pak to přišlo. Jako záblesk v černých mracích. „J“ jako „jiskra“. Jiskra, která zapaluje. Mám přece tolik dobrých nápadů, které bych rád v Pathfinderu zrealizoval! To je ono! To mě v současné době nejvíce charakterizuje. To jsem já...

„Jiskra“, kterou tak dobře znám z táborové aktivity „rozdělávání ohně křesáním“. Ta malá jiskra spadlá na práchno, rozfoukaná v ohňovém hnízdě. Jiskra stojící na počátku každého tábora, v jehož světle a teple je nám pak vždy tak dobře...

Ani se mi nechce věřit, že je tomu v letošním roce už 30 let od chvíle, kdy jsme spolu s mými kolegy Radkem alias Piňdou, Milanem alias Havranem a Boďou oficiálně podali na Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy žádost o registraci Klubu Pathfindery Občanského sdružení dětí a mládeže v tehdejším Československu.

Začátky naší práce v Klubu Pathfinder se věrně podobaly rozdělávání ohně křesadlem. Také bylo tehdy nutné nejprve důkladně zpracovat na přípravě – desítky hodin jsme věnovali pečlivému plánování globálního programu pro Pathfinder, promyšlení všech možných aktivit, které budeme chtít v naší nové organizaci realizovat, a také hledání zdrojů jak finančních, tak i personálních, potřebných pro jejich realizaci.

Podobně jako jiskra v práchno potřebuje jemně rozfoukávat, aby se proměnila v plamínek, byly i naše první aktivity, z dnešního pohledu, slabé a nedokonalé. Naše nadšení tehdy však bylo bezbřehé. První vůdcovské kurzy měly desítky nadšených frekventantů. Víkendové Robinzonády se brzy staly populární ve všech třech sdruženích církve. Celá řada vedoucích

organizovala pro děti ve svých sborech pravidelné schůzky, výpravy a někde i letní tábory. To vše se skromným vybavením a mnohdy i bez větších zkušeností. Postupem času, díky státním dotacím a štědré podpoře naší církve, mohla jít kvalita našich akcí postupně nahoru.

V Klubu Pathfinder se do přípravy a organizace aktivit začalo zapojovat stále více nových, mladých vedoucích, kteří s sebou přinesli spoustu nových nápadů a inovací. Zkuste si dnes na Googlu vyhledat pojem KP – a pochopíte. Najdete mnoho různých aktivit, ze kterých si dnes děti mohou vybrat podle vlastního zájmu. To svědčí o tom, že počáteční malý „plamínek“ se již rozhořel v pořádný „oheň“. Naši následovníci vytrvale, s daleko lepšími

nástroji, kvalitnějšími dovednostmi a větší finanční podporou dodnes přikládají na oheň... A jejich „oheň“ září, hřeje, svítí, slouží, zachraňuje.

Ta tam je dnes ta prvotní „jiskra“. Bez ní by ale ta dnešní „záře“ být nemohla. Uvědomuji si, jak důležitá byla její úloha na počátku. S vděčností Bohu za to, že mi dal příležitost být jednou z „jisker“ při zakládání „ohně“ KP v naší zemi. Za jeho vedení, ochranu a požehnání, které nás v KP provázely po celý čas uplynulých 30 let, vzpomínám a děkuji...

Bible nás vyzývá: „Nepohrdej dnem malých začátků.“ „Malý plamínek velký les zapálí.“

Také ty můžeš být takovou „jiskrou“ v místě, kde žiješ. Můžeš vzít v neděli své děti a jejich kamarády na výpravu do přírody... Můžeš založit družinu nebo oddíl Pathfindera ve vašem sboru... Můžeš začít s dobrovolnickou aktivitou pomoci osamělým seniorům žijícím v blízkosti tvého bydliště... Můžeš posloužit potřebným ve svém okolí, když to budou tvoji bližní potřebovat...

V každém z nás je potenciál imaginárního „křesadla“. Možná že tvá služba nebude hned přehlídkou zábavní pyrotechniky, ale nepohrdni dnem malých začátků. Pán Ježíš řekl: „Cokoli jste udělali pro nejmenšího z těchto mých bratrů, to jste udělali pro mě“ (Mt 24,40).

Můj zápisník pro život – Poznámky pro věčnost

Můj zápisník pro život – Poznámky pro věčnost chtějí přispět tomu, aby vaše dítě při bohoslužbě nejen „nerušilo“, ale aby ji mohlo vědomě prožívat. S touto pomůckou může dítě hravým a tvůrčím způsobem získat pozitivní přístup k času kázání.

V tomto poznámkovém sešitě si vaše dítě může zaznamenávat myšlenky a své dojmy z kázání. Další výzvou je pak promýšlet slyšené slovo a přemýšlet o jeho významu pro každodenní život. Pomocí vložených speciálních stran může dítě také lépe poznávat sbor, Boha a Bibli. Zápisník pro život je pak ideálním výchozím bodem pro rozhovor o kázání a o prožité bohoslužbě při cestě domů, společném obědě nebo rodinné pobožnosti.

Chcete, aby i vaše děti měly co největší užitek ze sobotní bohoslužby?

Pořídte jim materiál, který je povede a bude je motivovat k aktivní účasti nejen na sobotní bohoslužbě včetně kázání, ale i při další činnosti sborového společenství.

Materiály vycházejí ve spolupráci s oddělením dětské sobotní školy.

21 × 30 cm / brožura / 68 stran

**Objednávky přijímá Advent-Orion, spol. s r. o., Roztocká 44/5, 160 00 Praha 6 – Sedlec,
e-mail: expedice@adventorion.cz, tel.: 603 553 625, www.adventorion.cz**